

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 634

KONINGIN HADRIANA

20 CENT

Koningin Hadriana trad langzaam op Raffles toe en keek hem langen tijd zwijgend aan.

NIEUWE SERIE.

KONINGIN HADRIANE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Alda.

De zon ging op boven de woestijn, en verlichtte, te beginnen met de in sneeuw gehulde toppen, die zich in een rozen gloed begonnen te baden, langzamerhand de geheele zuidelijke helling van het onmetelijke gebergte van Tasil-Ahaggar, den woesten, geheimzinnigen, door geen enkelen Europeaan nog overgetrokken, zeer onmetelijken bergketen, die zich uitstrekt ten zuid-oosten van de vreeselijke vlakte van Tanesruft, en daarvan als het ware de natuurlijke afsluiting vormt.

En toch, naarmate de zon hooger rees aan den hemel, bescheen zij ten slotte drie blanken, westerlingen althans, want het verblijf in die streken had hen reeds bruin geblakerd, die zich daar bijeen bevonden op een soort reusachtig bergterras, dat zich bijna vierhonderd meter hoog verhief boven een lieflijk dal, waardoor zich een heldere rivier kronkelde, en waarvan de bodem begroeid was met uitgestrekte bosschen en akkers, die echter blijk-

baar zeer veel te lijden hadden gehad van een langdurige droogte.

Daar, waar zij zich bevonden, was het plateau bijna zestig meters breed, en terwijl het aan de eene zijde begrensd werd door de steile helling naar het dal, zoo verhief zich aan de andere zijde bijna loodrecht de ontzaglijke rotswand van basalt, grijs en dreigend, die zich in de wolken scheen te verliezen, en verderop rezen overal scherpe pieken en steile rotsgevaarten, die dit landschap vooral bij maanlicht een spookachtig, bovenaardsch uiterlijk verleenden.

Behalve die drie blanken, die daar juist uit hun slaap schenen te ontwaken, en zich uitrekten, waren er nog maar zeer weinig teekenen van leven, van welken aard dan ook, in de omgeving te bespeuren. Men hoorde in de verte wat geplas in de rivier, waarschijnlijk veroorzaakt door een nijlpaardenfamilie, die zich met spelen in het water vermaakte. Een

vlucht flamingo's van een prachtige kleur steeg klapwiekend op van een open plek in het woud, en verdween onder luid gesnater en een scherp klepperend geluid, veroorzaakt door het snel open en dichtklappen van de lange bekken, in oostelijke richting. Het was alsof een rose wolkje snel wegdreef aan den azuren hemel.

In het woud daar beneden hielden eenige dozijnen apen van een kleine, sierlijke en onschadelijke soort drukke gesprekken met elkander, en het klonk hierboven alsof zij met elkander ergens over twistten.

En het andere, indrukwekkende teeken van leven, was er een, dat, althans op dat oogenblik, niet het minste gerucht maakte, een niet zeer groote, maar zeer sierlijk gebouwde vliegmaschine waarvan een der draagvlakken was afgenomen, die voor een deel met zeildoek was overdekt, zeker om haar te beschutten tegen de brandende stralen der zon en die was geplaatst tegen den voet van den ontzaglijken rotsmuur, die steil aan eene zijde van het terras omhoog streefde.

Het moest zeker een buitengewone noodzaak geweest zijn, die deze drie luchtreizigers gedwongen had, neer te strijken op dit terras, in vergelijking met den geheelen berggordel nauwelijks meer dan een smal richeltje, op gevaar af, tegen den rotsmuur te worden verbrijzeld, of, aan den anderen kant, in den afgrond te storten. En wie op de hoogte was van dergelijke dingen en goed toe zag zou dan ook ras hebben ontdekt dat er iets haperde aan de machine, dat het afgenomen draagvlak aan het uiterste einde een weinig ontzet was, en dat een der wielen van het onderstel noodzakelijk door een ander moest worden vervangen.

De drie blanken die zich daar bevonden, als het ware tusschen hemel en aarde, met aan hun eene zijde de hel van het grijze gesteente, zonder eenig grasje, naakt en bar, en aan hun andere zijde het paradijs van het weelderige dal, waar het geurde naar tamarinde en vanille, waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Drie dagen te voren waren zij te New-York opgestegen, met het doel, regelrecht koers te zetten naar Kokoseiland, in het midden van den Indischen Oceaan, waar Raffles den buit had willen verbergen, die hij in den loop der maanden te New-York had vergaard, maar een storm van ongehoorde kracht, de zoo zeer gevreesde Samoum, die boven Tanesruft had gewoed, dreef de vliegmaschine als een dor

blad urenlang voor zich heen, zij geraakte in een soort van wervelwind, in een hoos van zand en water, werd opnieuw voortgedreven, stormde op duizelingwekkende hoogte over het gebergte van Tasili-Ahaggar, maar toen waren de krachten van den reuzenvogel ook uitgeput, er haperde iets aan de besturingshefboomen, en ternauwernood had Raffles kans gezien, de vliegmaschine hier in betrekkelijke veiligheid te brengen. En dadelijk waren de drie mannen, ondanks de vreeselijke hitte, begonnen met het herstel van de vliegmaschine, dat ruim twee dagen in beslag zou nemen.

En welke vreemde zaken er sedert dien geschied waren, dat zal blijken uit hetgeen thans volgt.

Zooals steeds was Raffles thans weer de eerste die ontwaakte.

Hij lag aan het begin van een breede spleet in het lichaam van de rots, een wonder als het ware in het gesteente, waarvan er zich verderop nog meerdere bevonden, en waarin de drie mannen een toevlucht plachten te zoeken, als de hitte op het midden van den dag ondragelijk werd, en de zon het basalt van het terras zoodanig blakerde, dat het onmogelijk was, er op te loopen, zelfs wanneer men schoenen met de dikste zoolen droeg. Hij rekte zich uit, keek glimlachend een oogenblik naar zijn beide nog slapende makkers, stond op, trad uit de rotspleet op het terras, liet een oogenblik zijn blikken gaan over het verrukkelijke tafereel dat zich daarginds in het dal uitbreidde, en waschte zich zoo goed als het ging, met het drabbig, bijna niet meer drinkbaar restantje water, dat er was achtergebleven in het reservoir van de vliegmaschine.

„Wat wij thans allereerst te doen hebben, is ons versch water te verschaffen, al zal het niet zoo gemakkelijk zijn!” zeide Raffles voor zich heen. „De rivier stroomt daar beneden voorbij, en Brand moet langs de touw ladder afklimmen, alle waterzakken meenemen, ook het reservoir, ze allen tot den rand vullen, en dan zullen Henderson en ik ze ophalen. Misschien is dit de laatste dag van ons verblijf, en ik hoop het — maar in deze omstandigheden geldt het: Beter veel te veel water dan een beetje te weinig! En nu zullen wij eens gaan zien hoe onze kleine vriendin het maakt, die wij gisteren hebben kunnen redden uit de handen der Baäl-veroerders!”

Hij keerde terug van den rand van het terras, en richtte zijn schreden naar een tweede rotsspleet, bijna twee meter breed, en ter hoogte van twintig meters ongeveer zich uitstrek-

kend in het rotsgesteente, en bukte zich, om zich dadelijk met een kreet van verbazing en schrik weer op te richten.

Er lag een deken op den harden grond, daarnaast een tweede, die als dek had gediend, maar het meisje, dat zich daar gisteren ter ruste had begeven, half bezwijmd van ontzetting en doodsangst, lag daar niet meer, slechts gehuld in de pracht van haar lang zwart haar!

Hij liep haastig terug en ging zijn beide metgezellen wekken.

„Het meisje is weg!” zeide hij kortaf.

„Weg?” riep Brand uit, terwijl hij overeind sprong. „Hoe is dat mogelijk? Zij zal het toch niet gewaagd hebben, zonder eenig hulpmiddel die steile helling af te dalen, dat konden wij zelfs gisteren niet!”

„Maar waarom zou zij zijn weggelopen?” riep Henderson. „Zij zal toch niet de dwaasheid begaan, weer terug te gaan naar dezelfde heden, die haar gisterennacht, met nog dertig andere ongelukkigen levend ten offer hadden willen brengen aan dat verschrikkelijke monster, dat zij hun god Baäl noemen?”

„Neen Henderson, dat heeft zij zeker niet gedaan!” antwoordde Raffles nadenkend. „Zij zal zeker niet vrijwillig opnieuw den vlamdood tegemoet zijn getreden. Ik denk — dat zij bang voor ons is!”

„Maar waarom? Wij zijn toch degenen, die haar en haar metgezellen hebben gered?” riep de reus uit.

„Zeg maar gerust dat jij alleen dat hebt gedaan Henderson, door je zoo stoutmoedig, gedrochtelijk vermomd, en met je revolvers schietend, te midden van de schare Baäl-aanbidders te vertoonen, die door je verschijning zoo verschrikt waren, dat zij allen aan den haal gingen, koningin Hadriane vooraan, priesters van Baäl, soldaten, volk, dansmeisjes, — en tenslotte natuurlijk ook de ongelukkige gevangenen, die anders zeker in de gloeiend gestookte, bronzen lichamen van die vreeselijke afgodsbeelden waren verdwenen!”

„Laten wij toch maar liever zeggen dat wij het alle drie gedaan hebben mijnheer Brand, als gij het goed vindt!” antwoordde Henderson, terwijl hij verlegen de schouders ophaalde. „Het is waar dat ik dat jonge ding, dat van schrik was flauwgevallen, heb kunnen redden, juist toen een van haar bewakers haar met zijn dolk wilde doden. Maar waarom loopt zij dan nu van ons weg?”

„Ten eerste, beste James, heeft het arme kind van die redding zeker niet veel gemerkt,

want zij was reeds van ontzetting bezwijmd, toen zij door de beulen, de helpers der Baälpriesters was aangegrepen; en ten tweede heeft zij nooit blanken gezien, ook niet-hun kleeding, — en zeker niet zulk een reusachtigen vogel, als wij bij ons hebben! Moet ik je er nog eens aan herinneren, Henderson, dat wij ons, en zeker buiten onzen wil en ons voornemen, hier bevinden in een streek, waar nog nooit, zoolang Afrika zich in zijn tegenwoordigen toestand bevindt, een blanke den voet heeft gezet? Van geen enkele zijde is dit gebied toegankelijk! Van het zuiden komende zou men wekenlang moeten trekken door een woestijn zonder eenige plantengroei waar zelfs kameelen het niet zouden uithouden, en waar de verschrikkelijke hitte het voortgaan gedurende vele uren van den dag onmogelijk maakt. Voor het westen geldt hetzelfde. Aan dien kant is dit wonderschoone dal als het ware beschermd door de zandvlakte van Tanesruft, die al weinig minder uitgestrekt en zeker nog verschrikkelijker is dan de woestijn in het zuiden. In het oosten alweder zand, en nogmaals zand, en verderop wouden, zoo dicht en volkomen ondoordringbaar, dat geen enkele natuurvorscher er nog ooit aan gedacht heeft, heen te dringen door dat onontwarbare net van armdikke lianen, die versperingen van hard, stekelig gras, manshoog, en erger dan een prikkeldraadversperring, terwijl er op iederen vierkanten meter een paar giftslangen van de ergste soort worden aangetroffen. Wat ten slotte het noorden betreft — jijzelf hebt kunnen zien, wat de afsluiting door middel van het Tasili-Ahaggangebergte beteekent! Het is volstrekt onmogelijk er te voet of met kameelen over te gaan, en wie het ooit waagde, die keerde nimmer terug! Begrijp je wat dat zeggen wil Henderson? Dat beteekent, dat de beschaving voor dit gebied heeft moeten halthouden, dat men hier nimmer van grammofoons, automobielen, radiotoestellen, zelfs niet van telegraaf of telefoon hoorde, en dat men hier leeft, zooals men leefde ten tijde van den eersten Rhamses.”

„Ken ik niet, mylord!” zeide Henderson droog.

„Het was een Pharao, vriend James, die over Egypte heerschte omtrent zesduizend jaren voor Christus!”

„Dat is een heele tijd geleden, mylord!” hernam Henderson ernstig.

„Heel lang, James! En toch — dit land bestaat langer, en ook 't volk dat er in woont, ofschoon de kleederdrachten, welke wij gisteren

zagen, zeer veel overeenkomst vertoonen met diegenen, welke men ziet afgebeeld, op de vroegste inscripties, welke aan de Egyptologen bekend zijn. Maar ik wil je niet verder vermoeien met volkerenkundige uiteenzettingen, laat het je voldoende zijn, dat de bevolking van dit uitgestrekt dal, dat zich waarschijnlijk over een breedte van verscheidene honderden kilometers uitstrekt en nog heel veel langer is, juist zoo leeft als zij tienduizend jaren geleden leefde, daar iedere aanraking met ons blanken haar bespaard is gebleven!"

„Dat klinkt niet vriendelijk voor ons blanken, Edward!" merkte Brand glimlachend op.

„Het is mogelijk, maar dat is dan onze schuld!" antwoordde Raffles kortaf. „Maar wij praten maar, en wij moeten naar haar zoeken! Zij moet nog op het rotsplateau zijn en wij zullen eerst gaan zoeken in de richting van de Stad der Honderd Poorten. En laten wij haar vooral vriendelijk toespreken!"

„In het Engelsch, mylord?" vroeg Henderson onnoozel.

„Neen, slechte leerling! Natuurlijk niet in het Engelsch! Je zoudt evengoed je mond kunnen houden!"

„Welke taal spreken dan die menschen, mylord?"

„Touaregsch, Henderson! En het lijkt zoo buitengewoon veel op het dialect van eenige Somali-stammen zooals dat ook nu nog gesproken wordt, dat het mij niet moeilijk zal vallen, met het meisje te praten! En nu voort!"

Vanwaar zij zich nu bevonden konden de mannen omtrent tweehonderd meters teruggaan, en daar hield het terras plotseling op, alsof het met een reuzenzwaard was afgehouden.

En zij bereikte het uiterste punt, waarvan zij reeds gisteren de witte Stad der Honderd Poorten hadden zien liggen, zonder het meisje te hebben gezien.

Zij waren vier, vijf rotsspleten voorbijgegaan en hadden ze allen zorgvuldig doorzocht.

Nu keek Brand opnieuw peinzend neer op die wonderlijke stad, met haar witte en rose gekleurde huizen, die zeker wel twintigduizend inwoners telde, en waarvan toch niemand het bestaan zelfs maar vermoedde!

Het was uit een van die honderd poorten, uitgespaard in den ontzaglijken ringmuur die de stad omgaf, en die een zeer duidelijk bewijs opleverde voor de strijd lust van de dalbewoners, dat zich gisteren, vroeg in den

morgen reeds die eindelooze slang van Egyptenaren, Abessiniërs, of hoe men ze anders wilde noemen, had voortbewogen in de richting van het woud. Weer herzag hij die schoongebouwde mannen, die bevallige vrouwen, slechts spaarzaam gekleed van een lichtbruine kleur, die dansmeisjes in hun gazen sluiers, afhankelijk van het middel, die soldaten, gestoken in van goud fonkelende maliënkolders, de rijk getuigde olifanten en kameelen, de priesters in hun witte gewaden, de baldakijndragers, de ongelukkige gevangenen, een weinig donkerder gekleurd dan de bewoners der witte stad, en tenslotte koningin Hadriane, met haren echtgenoot, die zoo trots en fier opgericht te voet had deelgenomen aan dien optocht! Hij hoorde weer de barbaarsche klanken van trommels en fluiten, het geloei der meterlange horens, die elk door twee mannen moesten worden getorst, het gehinnik der paarden, het eentonig gezang der priesters, en hij herdacht hoe al die geluiden langzamerhand wegstierven onder het dichte gebladerte, dat loodzwaar neerhing, bewegingloos, alsof het groen beschilderd blik ware geweest.

En weer zag hij die open plek in het woud terug verlicht door honderden fakkels, de monsterachtige bronzen Baälbeelden, uit wier muilen vlammen lekten, toen dat onverhoedsche voorviel, het vastgrijpen van een klein, naakt jongetje, dat van zijn gevangen moeder werd losgerukt, en in dien vlammenmuil werd geworpen voor Raffles en de zijnen, die met bleek gelaat het schouwspel gadesloegen het hadden kunnen beletten. Dan die wonderlijke verschijning van Henderson, die zijn reusachtige gestalte nog had uitgerekt door middel van takken en lappen, die met een automobielhoorn had getoeterd, en zijn beide revolvers had leeggeschoten. Welk een verschrikkelijke verwarring had zijn verschijning teweeggebracht onder die menigte! Hoe had het bosch gedreund van den wilden galop der olifanten, kameelen en paarden, die door hunne berijders werden voortgejaagd in de richting van de witte stad! Hoe hadden de dansmeisjes gegild, hoe hadden de priesters geschreeuwd van ontzetting, toen zij meenden, dat de vertoornde god Baäl in hun midden was verschenen! In een oogenblik was die geheele open plek in het woud door iedereen verlaten, en alleen dat kleine, slanke meisje, zeventien jaren ongeveer, dat op het punt had gestaan in den gapende muil van een der bronzen afgodsbeelden te worden geworpen, was door Raffles medegenomen, daar immers de vrees moest

bestaan, dat de priesters, na van hun eersten schrik te zijn bekomen, zouden terugkeeren.

Op dit oogenblik echter viel er geen enkel teeken van leven te bespeuren. De witte stad lag op een afstand van ongeveer twee kilometer, op den top van een zeer lagen heuvel, en men kon slechts enkele straten goed volgen, die tamelijk steil opliepen. Maar toen Brand zijn kijker voor het oog bracht, ontwaarde hij, in het noorden van die geheimzinnige stad, een groot plein, omgeven door prachtige gebouwen van marmer, een tempel, een gebouw dat er uitzag als een soort parlamentsgebouw, en nog andere paleizen. Hij meende dat dit plein vol volk was, en dat er een opmerkelijke drukte heerschte. Er kwam een troep te paard aanrijden, zeker soldaten van de lijfwacht, want de zon schitterde in hun wapenrusting. Zij waren allen op witte paarden gezeten, en het volk scheen verschrikt voor hen uiteen te wijken.

Maar Raffles gaf hem niet lang den tijd, om naar de stad te zien.

„Wij moeten aan den anderen kant van het terras zoeken!” zeide hij. „Het komt mij ook al zeer onwaarschijnlijk voor, dat zij het gewaagd zou hebben, terug te gaan naar dezelfde stad, waar men haar zulk een vreeselijk lot had willen doen ondergaan. Komt mede — wij gaan aan den anderen kant zoeken!”

De drie mannen keerden op hun schreden terug, gingen weder voorbij de vliegmaschine, en liepen haastig verder. Aan den anderen kant strekte het plateau zich uit over een lengte van meer dan een kilometer. En zij hadden dien afstand ongeveer halverwege afgelegd, toen Henderson met uitgestreken arm naar iets zwarts wees, dat zich afteekende tegen het grijs van den rotswand, en uitriep:

„Daar is zij!”

De drie mannen versnelden hunne stappen, maar nauwelijks had het meisje hen gezien, of zij vluchtte weg, zoo snel haar voeten haar wilde dragen!

„Misschien schaamt zij zich wel, mylord? Omdat zij zoo heelemaal niets aan heeft,” meende Henderson goedig.

„Daarvan is geen sprake Henderson!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Hoe zou zij dat kunnen doen, terwijl zij volstrekt niet weet wat schaamte is? Het was duizenden jaren geleden zelfs in het beschaafde Griekenland zeer gebruikelijk, geheel naakt te gaan, en tijdens de Olympische Spelen namen ook meisjes aan de wedstrijden deel, zonder ook maar door het geringste kleedingstuk gehinderd te worden. In de openbare baden legden mannen zoowel als vrouwen alle kleedingstukken af, en ontmoeten elkander in een gemeenschappelijke marmere zwemzaal!”

Raffles had dit alles medegedeeld, terwijl de drie mannen snel voortliepen, maar het meisje scheen wel vleugelen aan de naakte voeten te hebben, want zij ijde als een hinde voort. Maar ver kon zij niet komen. Het terras versmalde zich voortdurend, en tenslotte smolt het samen met den rotsmuur, die hier rechtstandig oprees, terwijl ook aan den anderen kant de glooiing zoo steil was, dat er niet aan te denken viel, er vanaf te klauteren.

Het meisje scheen dit ook in te zien, en een oogenblik leek het, alsof zij zich in haar grooten angst van het terras wilde werpen. Maar toen klonk de heldere stem van Raffles, die de goede inval kreeg, haar toe te spreken in de taal, die zooveel op haar eigen geleek, dat zij het zeker moest begrijpen:

„Wees niet bevreesd, lief kind, wij zijn de mannen, die je gisteren van den vuurdood gered hebben!”

Het meisje slaakte een lichte kreet van verbazing, misschien ook van dankbaarheid, en plotseling stormde zij op Raffles toe, wierp zich voor hem neder, zoodat haar teedere knieën over de naakte rots schuurden, en bracht, ten teeken van onderwerping, haar beide handen gekruist boven op het hoofd.

Toen richtte zij zich weder half op, vouwde de armen kruiselings over de borst, keek Raffles met haar fluweel zwarte oogen schuchter aan, en zeide zachtjes:

„Ik ben Aïda, en uw slavin, heer!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Dreigend gevaar.

Raffles legde heel zachtjes zijn hand op het prachtige, glanzende haar van het meisje, terwijl Aïda hem nog altijd bleef aanzien, blijkbaar nog niet bekomen van haar ontsteltenis bij het zien van die vreemde wezens, en zeide toen op vriendelijken toon:

„Sta op, Aïda! Ik wil niet dat je mijn slavine zult zijn! Wees mijn vriendin, en wees het ook van mijne vrienden. Wil je dat?”

Het meisje keek achtereenvolgens Brand en Henderson een weinig vreesachtig aan, toen glimlachte zij, zoodat haar prachtige, sneeuw-witte tanden zichtbaar werden tusschen de volle, roode lippen, en bracht drie vingers van de uitgestrekte hand ten groet aan het voorhoofd.

„En te zeggen,” barstte Henderson plotse-ling in de hoogste verbazing uit, „dat dat schepseltje nu tienduizend jaren geleefd heeft!”

De uitroep kwam zoo onverwachts dat Raffles zoowel als Brand in een luïd gelach uitbarstten dat zoo vroolijk klonk, dat het nu geheel gerustgestelde meisje, ofschoon het niets van die rauwe klanken uit den mond van dien reus begreep, er aanstonds mee instemde. En haar lachen klonk als het geluid van zilveren belletjes. Het was duidelijk te merken dat haar naaktheid haar niet in het minst veront-rustte, en dat zij gewend was geweest, altijd geen of zeer weinig kleederen te dragen.

En weer begon Raffles op zachten toon te vragen, de hand op haar hoofd:

„Waarom vluchtte je van ons weg Aïda?”

„Ik was bevreesd, heer! Ik wist niet dat gij mij hadt gered! Ik dacht, Baäl heeft zijn booze geesten uitgezonden om mij te halen!”

„Wat vertelt ze daar toch, mylord?” vroeg Henderson nieuwsgierig.

„Ze zegt dat ze je voor een boozen geest aanzag, James!” antwoordde Raffles glimlachend. „En zeg mij nu eens Aïda — wie namen je gevangen?”

Het meisje keek verbaasd en herhaalde:

„Gevangen? Mij nam niemand gevangen, heer! Aïda woont al lange jaren in de witte stad!”

„Hoe heet die stad?”

„Memphis, heer!”

Brand zoowel als Raffles maakten bijna een luchtsprong van verwondering, en de eerste schreeuwde het bijna uit:

„Noemt zij die stad Memphis? Maar dat is onmogelijk! Het kan toch niet het Bijbelsche Moph, het oude Memphis zijn, dat van den aardbodem is verdwenen! Dat lag in Egypte, ten zuiden van Caïro en wij zijn hier in het midden van Afrika!”

„Nu, juist in het midden zijn wij wel niet, maar dat doet er ook niet toe Brand! Egypte was in elk geval tienduizend jaar geleden zeker heel wat grooter dan het thans is, en — naar de ligging van vele steden uit de oudheid hebben de geleerden toch altijd maar kunnen gissen! Overigens, het is waarschijnlijk, dat we hier te doen hebben met twee gelijknamige steden!”

Aïda had met de grootste verwondering ge-luïsterd naar deze voor haar volkomen onbegrijpelijke woorden, die zooveel verschilden van haar eigen zoetvloeiende taal en staarde de beide mannen achtereenvolgens aan, alsof zij wonderwezens waren.

Maar reeds wendde Raffles zich weder tot haar met de vraag:

„Je woont al vele jaren in Memphis? Maar kwam je er dan vrijwillig?”

„Neen heer, vrijwillig kwam Aïda niet! Mijn ouders woonden — ver weg — daar ginds, waar de zon des morgens opkomt!”

Zij wees met uitgestreken arm over het dal heen in de verte, en vervolgde:

„Daar is mijn land! Daar leefde mijn vader, die een machtig opperhoofd was! Maar de lieden uit Memphis kwamen, en deden een inval, en het paleis van mijn vader werd bestormd, zij sloegen hem met zwaarden, en hij stierf. En mijn moeder en ik werden meegevoerd.”

Brand, die nu en dan iets van haar woorden had begrepen, ofschoon hij de taal der So-lamies slechts oppervlakkig kende, zeide nu:

„Dan is zij er dus wel degelijk gevangen geweest! Vraag haar dat eens, Edward!”

„Was je daarginds dan geen slavine Aïda?”

vroeg Raffles het meisje, dat met vochtige oogen naar het oosten staarde, en zeker in gedachten haar eigen land weerzag.

„Aïda was geen lijfeigene, heer!” antwoordde het meisje trots. „Zij kon gaan waar zij wilde. Zij was de pleegdochter van koningin Hadriane.”

„Haar pleegdochter,” riep Brand verontwaardigd uit. „Nu, zoo ooit, dan kun je hier zeggen dat je het van je familie moet hebben!”

„Verwonder je vooral niet te sterk Brand, het is zeker nog geen halve eeuw geleden, dat er in Zuid-Afrika onder de boschjesmannen stammen waren, waarvan de leden hun bloedeigen kinderen aan de goden ten offer brachten, teneinde deze lastige heerschappen gunstiger jegens hen te stemmen!”

Hij keek het meisje weer aan, dat in treurige gedachten verdiept scheen, en vroeg:

„En zou je gaarne weg willen, Aïda?”

Het meisje keek hem voor het eerst onbevangingen aan, nu alleen maar met groote verbazing om de kleur van zijn oogen en die zijner makkers, en antwoordde toen langzaam:

„Aïda zou heel graag weg willen. Maar waarheen zou zij moeten gaan? Haar vader leeft niet meer, en de mannen uit de Witte Stad overstroomden nog altijd mijn land!”

„Hoe heet het land waar je geboren werd lief kind?” vroeg Brand.

„Horeb, heer!” antwoordde Aïda.

„Die naam heeft een bijbelsche klank!” hernam Brand nadenkend.

„Ook dit land wordt genoemd in de boeken van Plautus,” voegde Raffles er peinzend aan toe. „Ik weet niet hoe het komt dat ons juist zoo iets geheimzinnigs schijnt te omgeven bij den aanblik van dit meisje! Want alles welbeschouwd is ook zij slechts een afstammeling van menschen, die de tijdgenooten waren of de voorgangers der Nazareners! Wat zou er eigenlijk voor bijzonders in schuilen? Alles welbeschouwd zijn wij allen dat immers! Het vreemde is, dat wij het niet weten, dat is alles! Het aangrijpende is, dat hier een volk leeft, vergeten en volkomen onbekend dat nog juist dezelfde gebruiken in eere houdt als zij acht of tienduizend jaren geleden waren.”

Het meisje, dat intusschen de beide vrienden van onder haar zijden wimpers met een soort van schuwe nieuwsgierigheid had opgenomen, vroeg nu bedeesd:

„Gij zult mij toch geen kwaad doen, heer? Gij zult mij niet terugvoeren naar de Stad der Honderd Poorten?”

„Niet, als je dat zelf niet wilt, Aïda!”

haastte Raffles zich te antwoorden. „Je was dus bevreesd voor ons, dat je van ons wegvluchtte. Dat is verkeerd, want wij zijn je vrienden! Herinner je maar, hoe deze man hier — en Raffles wees op Henderson, die een kleur kreeg als een bakvisch — plotseling verschenen is op de open plek in het bosch, waar de beelden van Baäl stonden!”

Een lange huivering liep over het teedere lichaam van het meisje toen het antwoordde:

„Ik weet het nog wel! Ik had geofferd moeten worden, met vele anderen! Maar niet allen waren zij uit Horeb, heer! Er waren ook vrouwen bij van den stam der Hanakieten, die de Witte Stad bewonen! Wanneer ik weer gevangen wordt, dan zullen zij mij zeker in de vlammen werpen! Ik wil niet! Gij zult mij immers beschermen? Heel vroeg in den morgen liep ik weg, omdat ik hoopte, mijn land te kunnen bereiken — maar ik zag dat het onmogelijk was en aanvankelijk was ik bang voor u!”

„Nu niet meer?” vroeg Raffles glimlachend.

„Neen heer, nu niet meer!”

Aïda kwam nu onbevreesd wat naderbij en bekeek met de grootste nieuwsgierigheid verschillende voorwerpen, die de mannen droegen, hun revolvertasschen, de jachtmessen met hoorne greep, die Raffles en Brand droegen en vooral den verrekijker die den jongeman aan een dunne riem om den hals hing.

Misschien hield zij het wel voor een soort amuletten, want zij raakte ze heel voorzichtig, en met een angstige uitdrukking op het mooie gezichtje aan, en deed dan telkens een vraag, die Raffles zoo goed mogelijk beantwoordde.

Het was duidelijk dat zij nog niet goed kon begrijpen, dat zij te doen had met menschen zooals zij, en de drie Europeanen aanzag voor wezens van een hoogere orde. Maar Raffles maakte een einde aan het gesprek, en zeide:

„Wij zullen je spoedig heen brengen waar je heen wilt, kleine Aïda. Hoever denk je dat het land Horeb hier vandaan is?”

„Wel twee manen, heer! en het is een moeilijke tocht. Aïda was uitgeput toen zij hem volbracht had, en nog een heel klein meisje was. Ik zat op den rug van een oorlogsolifant, en naast mij liepen de tamme Nubische strijdleeuwen die mijn arme landgenooten verscheurd hadden. Overal zag ik strijdwegens, ieder door twee mooie paarden getrokken, en het zand rees tot een dichte wolk op door de schreden van duizenden soldaten, die terugkeerden na hun overwinning op mijn armen vader. Wij trokken over lage bergen en over

rivieren, wij kampeerden in de dalen, en eindelijk bereikten wij de Witte Stad."

Raffles, die een blik met Brand had gewisseld, zeide nu zacht:

"Ook dat land Horeb schijnt nog volkomen onbekend te zijn, en even onbereikbaar als deze vreemde stad. En laten wij nu spoedig terugkeeren. Henderson, daal af langs de touwladder en ga water halen, want reeds is de hitte drukkend, en wij zullen spoedig gebrek hebben! Maar wees voorzichtig, niemand kan zeggen of er geen priesters rondwalen, of bewoners van de stad, en wij moeten tot iederen prijs een ontmoeting trachten te vermijden. Je zult de rivier vinden naar de zijde van de open plek, en als je voortmaakt kun je binnen een uur terug zijn."

Men keerde terug naar de plek waar zich de vliegmaschine bevond, en Aïda ging nu gewillig mee, nog wel wat angstig, maar toch wel overtuigd, dat die drie vreemden in hun linnen pakken en die zonderlinge dingen van leder aan de beenen haar geen kwaad zouden doen. En zij hoopte ook waarlijk, dat zij haar terug zouden brengen naar haar land. Zij wist ook immers maar al te goed, dat het een krankzinnige onderneming ware geweest, te willen trachten, geheel alleen, zonder eenig hulpmiddel, zonder een wapen, door de wouden te willen gaan, en over de bergen.

Binnen een dag zou zij jammerlijk zijn omgekomen van honger en dorst of van de hitte, of zij zou verscheurd zijn door een leeuw of een krokodil.

Intusschen had Henderson zich reeds beladen met de groote zak van geitenleder, die bij soortgelijke expedities altijd dienst deed als waterreservoir, daar het water er vrij frisch in blijft, en daar zij ook bij het klimmen naar boven de minste last zou opleveren. Men zou dan het eigenlijke waterreservoir van de vliegmaschine bij een latere gelegenheid kunnen vullen. Want misschien reeds vanavond, maar in ieder geval vroeg in den volgenden morgen hoopte Raffles de Typhoon genoegzaam te hebben hersteld, om er den tocht mede voort te zetten.

De reus keek zijn revolver nog eens na, waarbij Aïda met groote oogen toezag, volstrekt niet begrijpend, waartoe dat vreemde ding moest dienen, stak zich eveneens een jachtmes in den gordel, nam de touwladder over den arm, en begon haastig af te dalen.

De achterblijvenden zagen, hoe hij de ladder weder op dezelfde plaats bevestigde, haar uitvierde, en er toen langs naar beneden klom

tot zijn groot lichaam een oogenblik verdween tusschen de struiken en hij pas weer zichtbaar werd als een heel klein figuurtje, bijna vierhonderd meter lager, naar boven wuivend. Bijna onmiddellijk verdween hij onder het geboomte, en men zag niets meer van hem.

Er was ongeveer een half uur verstreken, en de beide mannen hadden toebereidselen voor het ontbijt gemaakt, waarbij Aïda zoo goed zij kon hielp, en hen vermakend door de buitensporige verbazing, waarmede zij de alluminium borden beschouwde, en in haar kleine handen boog, toen er plotseling in de verte een paar schoten klonken, die het meisje erg deden schrikken — en Raffles en Brand weinig minder.

Als er hier geschoten werd, dan kon dat natuurlijk alleen maar gedaan zijn door Henderson, en hij zou stellig niet van zijn vuurwapen gebruik maken, tenzij de hoogste noodzakelijkheid hem daartoe dwong.

Had hij zich moeten verdedigen tegen een wild dier — of wel tegen een menschelijk wezen?

Dat viel natuurlijk niet te zeggen, en de beide vrienden waren wel verplicht, in groote ongerustheid te wachten.

Reeds namen zij zich voor, op hun beurt af te dalen, teneinde Henderson hulp te gaan bieden, toen er nogmaals geschoten werd, en nu van veel dichterbij, en een paar minuten later verscheen Henderson, hard loopende, van onder de zware boomen en ijde toe op de helling, die hij zoo spoedig het hem mogelijk was begon te bekluieren.

Het leek alsof hij iets naar boven schreeuwde, maar de twee vrienden konden onmogelijk verstaan wat hij zeide.

Henderson kon omstreeks halverwege de helling zijn, en hij klom haastig voort naar het ondereinde van de touwladder, toen er zich aan den zoom van het woud eenige witte gedaanten vertoonden, die opgewonden heen en weer liepen, als bezetenen wenkten, en op den voortsnellenden reus wezen.

Nu werden er ook andere personen zichtbaar, en ondanks den grooten afstand bemerkten Brand en Raffles dat het soldaten moesten zijn, met lanssen, zwaarden, en enkelen met pijl en boog gewapend.

En een van die boogschutters trok haastig een pijl uit den koker, die hem op den rechterheup hing, legde haar op de pees van zijn boog, spande het wapen, mikte eenige oogenblikken. . . .

Henderson was nog niet ver genoeg, en

bood al een zeer gemakkelijk doelwit op voor den schutter, want hij kon zich nergens verbergen, en moest naar boven klimmen, langzamer dan hem waarschijnlijk wel lief was.

Maar de pijl zou den boog nimmer verlaten.

Want reeds had Brand zijn geweer gegrepen, zich op den grond geworpen, en hij mikte nu terwijl hij den loop van het wapen op den rand van het ravijn deed rusten op den schutter.

Het was een afstand van vierhonderd meter — maar zijn schot faalde niet. Een scherpe knal klonk, en juist toen de boogschutter de pees zou loslaten stortte hij voorover, met verbijzelde schouder, en bleef liggen.

Daar beneden scheen groote verwarring te ontstaan, de priesters ijlden als verdwaasd door elkaar, en de soldaten schenen met elkander te beraadslagen.

Wat Aïda betreft, zij had een luiden gil geslaakt, en staarde vol ontzetting, met de kleine handen op haar hart gedrukt, naar dien wonderdoener, die een stok in zijn hand nam, er aan draaide, „paf” zeide, en dan heel in de verte een soldaat belette om te schieten, en hem voorover deed vallen, misschien wel dood.

Maar Henderson maakte zich den tijd goed ten nutte. Hij had de onderste sporten van de touwladder reeds gegrepen, en klom er naastig tegenop, zich niet ophoudend om achter zich te kijken. Spoedig was hij buiten het bereik van de pijlen, en van dat oogenblik kon hij zich in veiligheid wanen.

Maar de achtervolgers schenen het niet zoo spoedig op te geven. Zij waren in grooten getale, want nu doemden tusschen de boomen overal kleine, glinsterende gedaanten op die woedend hunne speren zwaaiden, of dreigend hun kromme sabels ophieven naar het wezen, dat zich aan hun woede dreigde te onttrekken en steeds hooger klauterde.

En dapper waren zij stellig ook die Hanakieten, want twintig of dertig hunner begonnen snel op hun beurt de helling te beklauteren en juist toen Henderson bovenaan de touwladder was gekomen, en verder zou klauteren, zette de eerste zijner achtervolgers den voet op den ondersten sport.

Henderson had de touwladder kunnen afsnijden, maar hij bedacht biftijds, dat hij dit voorwerp niet mocht opofferen, dat hem en zijn beide metgezellen misschien nog onwaardeerbare diensten zou kunnen bewijzen. Hij legde zich dus plat voorover op het kleine plateau, greep de beide koorden in zijn ijzersterke vuisten en begon de touwladder te

schudden en heen en weer te doen zwaaien. Het scheen echter weinig te baten, want hij bleef even zwaar.

„Dat zijn rare kerels!” bromde Henderson. „Je schijnt altijd paardenmiddelen tegen hen te moeten gebruiken! Nu, die heb ik gelukkig bij de hand!”

Hij woelde niet zonder eenige moeite een zware steen los, die onder het bereik van zijn handen lag, en liet dien naar beneden vallen. Er klonk een rauwe kreet, en toen Henderson nogmaals aan de ladder trok bemerkte hij dadelijk, dat er geen zwaar gewicht meer aan hing. Hij palmde haar zoo vlug mogelijk in, rolde haar tevens op, nam haar op zijn schouder, en klauterde zoo vlug hij kon verder, tot hij, hijgend en bezweet, over den rand werd getrokken door Raffles en Brand.

„Neem mij niet kwalijk, mylord,” steunde de reus. „Het was niet mijn schuld! Ik kwam op de open plek, en daar zag ik iets, dat de moeite wel waard was om mee te nemen!”

Hij ontknoopte zijn linnen buis, ook het dunne katoenen hemd, en bracht nu een zilveren schaal te voorschijn gevuld met een groot aantal van de schoonste kostbaarheden, ringen, oorhangers, haarnaalden, van diamant, smaragd en saffier, die men zich maar kan voorstellen!

„De juweelen van koningin Hadriane!” riep Brand in de grootste verbazing uit.

„Juist mijnheer Brand, wij hebben gisteren avond gezien hoe zij die op aandringen van de priesters aan dat leelijke bronzen afgodsbeeld had willen offeren opdat er regen zoude komen. In de haastige vlucht hadden zij al dat fraais vergeten en ik vond het nog juist op dezelfde plaats — voor het altaar! Maar het leelijke was, dat de priesters het al evenmin vergeten schenen te hebben en het er maar eens op hadden gewaagd, een kijkje te komen nemen! Waar ze zoo ineens vandaan kwamen weet ik niet, maar ik zag plotseling wel zestig of meer van die kerels met maliënkolders en witte soepjurken komen aanloopen, en ze hadden weinig goeds in den zin, dat verzeker ik u! Zij wierpen naar mij met hun speren, en nadat ik er twee met mijn revolver had neergelegd, vond ik het beter om aan den haal te gaan! Het is werkelijk mijn schuld niet!”

Raffles, die zwijgend had geluisterd, zeide nu:

„Ik geloof je, James, maar intusschen vrees ik dat we in een gevaarlijken toestand verkeeren! Want de mannen uit de Witte Stad zullen het hierbij wel niet laten en terugkeeren.

Nu, wij zullen zoo spoedig mogelijk aan het werk gaan, maar geef eerst het water, want wij verdorsten schier!"

Henderson bracht de hand achter zijn rug, toen hij verbleekte en een kreet slaakte. Hij keek Raffles met wijd opengesperde oogen aan en draaide zich zonder een woord te spreken langzaam om.

En ook Brand gaf een schreeuw van schrik. De waterzak van geitenvel hing slap en vol-

komen leeg aan de riemen op den rug van den reus.

Er bungelde een pijl aan, waarvan de bronzen weerhaken nog in het taaie vel staken. De waterzak had Henderson misschien het leven gered, maar op het door de zon geblakerde terras hadden deze vier menschen nu geen druppel water meer, en het zou onmogelijk zijn, opnieuw een poging te wagen om den voorraad te hernieuwen.

DERDE HOOFDSTUK

De belegering.

De drie mannen keken elkander een oogenblik zwijgend aan, en Aïda scheen ook onmiddellijk te begrijpen wat er geschied was, want haar gezicht vertoonde een uitdrukking van vrees.

Raffles was de eerste die weder sprak.

Zijn stem klonk ernstig en vastberaden toen hij zeide:

„Het is een zeer ernstig geval, vrienden, maar het dient tot niets, of wij er over praten. Wat gebeurd is is gebeurd, en wij mogen blij zijn, dat die waterzak onzen onvoorzichtigen vriend James het leven heeft gered. Ik wil alleen zeggen, dat wij, voor de zon op haar hoogst is, heel graag die zilveren schaal met haar onschatbaren inhoud zouden willen ruilen voor een vingerhoed water! Maar hoe dit ook zij, wij moeten doen alsof wij ruimschoots van het kostbare vocht hadden, en aan het werk gaan. Je hebt nog wat thee kunnen zetten Brand, welnu, die zullen wij lauw laten worden, want in dien toestand lescht zij het best den dorst, wij zullen eerlijk deelen, en dan zullen wij aan het werk gaan, zoolang onze krachten reiken, en de machine herstellen! Wij moeten in ieder geval vanavond vertrokken zijn, en zullen dan neerstrijken aan den oever van de eerste de beste rivier. Het is een groot geluk dat het volle maan is, want bij haar licht zullen wij gemakkelijk kunnen zien, waar wij moeten dalen.”

„Ik heb maar een bedenking,” zeide Brand zacht. „Het is maar de vraag, of die Hanakieten ons wel rustig aan het werk zullen laten!”

„Zij kunnen ons weinig doen, Brand! De heling is te steil om haar zonder hulpmiddelen te beklimmen!”

„Maar zij zullen wel het gebruik van ladders kennen!” wierp Brand tegen. „Of misschien is er wel een andere weg, om dit terras te bereiken, een weg dien wij niet kennen!”

„Het is niet heel waarschijnlijk, Brand, want al die rotsspletten loopen na tien of twintig meters dood, maar al was het wel zoo, wij kunnen er toch niets aan doen, en zullen dus maar liever haastig aan het werk gaan na te hebben ontbeten.”

Het ontbijt werd in een gedrukte stemming genuttigd, want alle drie de mannen wisten uit ervaring, wat dorst in deze verschrikkelijke streken te beteekenen had. Ieder kreeg een kop lauwe thee, en allen waren zij zoo verstandig dat zij er maar de helft van dronken, en de andere helft bewaarden tot later, ofschoon reeds nu de dorst hen plaagde.

Wat Aïda aangaat, zij durfde eerst niet drinken van dat bruine vocht, waarvan zij den aard blijkbaar niet kende, en ging er pas toe over nadat Raffles haar herhaaldelijk en vriendelijk had gezegd, dat het goed smaakte, en den dorst versloeg.

En nu liet men geen tijd verloren gaan. Hen-

derson ging aanstonds, alleen in het dunne hemd en de linnen broek gekleed, met hamer en Engelschen sleutel, vijl en zaag aan het werk. Zoo verfliepen twee uren.

Toen klonk in de verte weer dezelfde barbaarsche muziek, welke Raffles den vorigen dag het eerst vernomen had, maar thans klonk zij dreigend, schrikbaarjagend. Honderden oorlogstrommen werden tegelijkertijd gerjerd, vervaardigd uit het dikste bamboe, en bespannen met luipaardsvel. De bekkens ratelden en sisten, en de zware horens loeiden.

„Ga eens zien wat het is Aïdal!" zeide Raffles kortaf. „Wij moeten werken aan onzen grooten vogel, begrijp je? Je wilt toch immers gaarne teruggaan. Je wilt ons helpen?"

„Ik ben uw slavin, heer," herhaalde Aïda eenvoudig. „Gij hebt mijn leven gered, en als gij wilt kunt gij het mij ook weder ontnemen! Ik zal gaan zien!"

Vlug als een hinde ijde zij over het terras. De hitte scheen haar weinig te deren. Het is waar, dat zij al dien tijd maar stil had neergezeten, verwonderd als een klein kind, en maar had gekeken naar dat vreemde beest met zijn wijde uitgespreide vleugels.

Zij bleef nauwelijks twintig minuten weg en haar olijkleurig gezichtje was grauw van angst, toen zij hijgend kwam mededeelen:

„Alle krijgers verlaten de stad! Er zijn wel zestig strijdswagens, en drie duizend soldaten! Koningin Hadriane voert zelf een afdeeling amazones aan, die met pijl en boog zijn gewapend, en allen op witte paarden gezeten. Ook olifanten zijn er, gedresseerde leeuwen en panters! De oorlogstrommen worden geslagen, en de muren rondom de stad dragen op hunne kruinen bijna de geheele bevolking, die getuige wil zijn van den strijd!"

„Nu, zij bewijzen ons tenminste de eer ons niet te onderschatten!" zeide Brand op grimmigen toon. „Leeuwen en tijgers — en amazones!"

„Wat zijn dat voor dingen, mijnheer Brand?" vroeg Henderson, die bezig was, een stuk staal met een vijl te bewerken.

„Dat zijn vrouwenjke strijders, waarde James! Het is volstrekt niet zoo bijzonder! In Polen en in Rusland bestaan er zelfs nu nog heele regimenten, die uit vrouwen zijn gevormd! Het onderscheid is, dat die strijdlustige dames met geweren zijn bewapend, terwijl de klassieke amazones, met een soort van tunica bekleed, pijl en boog hanteeren, of een schild en een lange lans."

„Nu begrijp ik waarom u ze in een adem

noemde met de tijgers en de leeuwen," hernam Henderson droogjes. „Wat moeten wij daartegen doen? Je kunt toch moeilijk op die vrouwen schieten. Ik wilde dat ze die maar hadden thuisgelaten!"

„Ik kan je verzekeren, Henderson, dat die vrouwen in strijdlust volstrekt niet onder doen voor de mannen, en hen misschien nog wel overtreffen!" zeide Raffles ernstig. „Odysseus heeft ook met haar te doen gehad, en niet tot zijn genoegen!"

„Wie was dat, mijnheer Brand?" vroeg Henderson zachtjes, terwijl hij den jongeman met den elleboog aanstiet.

„Dat was een Grieksche held, hij zwierf door vele streken, beleefde tallooze avonturen, bevrijdde vele jonge vrouwen, voerde strijd met draken en andere monsters, en keerde tenslotte, heel wat ervaring rijker, naar zijn trouwe gade terug, die hem met ongeduld verwacht had!"

„Dus hij was een soort globetrotter, mijnheer Brand?"

„Nu — dat juist niet, Henderson!" antwoordde Brand, ondanks zichzelf lachend. „Het is vele duizenden jaren geleden, en toen reisde men maar niet zoo gemakkelijk de wereld om als tegenwoordig! Maar ik geloof eigenlijk niet dat de tijd gunstig is, om op het oogenblik Grieksche mythologie met je te behandelen! Want bedenk maar eens, Henderson dat menschen de helling misschien niet kunnen beklauseren, maar tijgers en luipaarden, leeuwen en jaguards des te gemakkelijker! Wij gaan een moeilijken tijd tegemoet — en alles zou nog gemakkelijker te dragen zijn, als wij maar te drinken hadden!"

De reus dacht een oogenblik na, en zei toen vastberaden:

„Ik zal water gaan halen!"

„Daar is niet aan te denken, James," hernam Brand hoofdschuddend. „Je zoudt de helling zelfs niet halverwege kunnen afdalen, zonder door pijlen te worden doorboord. De soldaten zijn op het oogenblik wel niet te zien daar beneden, maar je behoeft er niet aan te twijfelen of zij hebben zich in hinderlaag gelegd en zouden te voorschijn komen, zoodra je je maar even vertoonde. Wij moeten het zien uit te houden tot de vliegmaschine gereed is — dat is alles!"

Men werkte in koortsachtige haast door. De spandraden waren opnieuw gespannen, het onderstel was bijna gereed, en men behoefde thans niets anders meer te doen dan het ontzette gedeelte van een der draagvlakken we-

der in zijn normale positie te brengen! Dat was echter een tamelijk moeilijk werk, dat zeer nauwkeurig moest geschieden, en vele uren in beslag zou nemen, want eerst moest de bekleeding voorzichtig worden losgemaakt, zoodat het geraamte van den vleugel blootkwam, dit moest worden gericht, en dan moest de bekleeding opnieuw worden aangebracht. Tenslotte moest het draagvlak dan weder worden bevestigd, en dat alles zou zeker duren tot na het vallen van de duisternis, zoodat men zelfs eenigen tijd bij het licht van de maan en het sterke zoeklicht van de machine zou moeten werken.

En dit viel bijna onmogelijk, want de hitte nam hand over hand toe, en reeds het verblijf alleen op dat terras, waar de zon nu kaarsrecht op neer brandde, was op zichzelf al een marteling. Iedere beweging kostte moeite, en een duizelig gevoel overviel nu en dan de drie mannen, die voortzwoegden met verdroogde kelen, en terwijl het zweet hen langs het lichaam stroomde. Zoozeer plaagde hen de onuitstaanbare dorst, dat zelfs de nadering van dat andere gevaar, dat zich kenbaar maakte onder dreigend tromgeroffel en bekkengeklater, hen bijna onverschillig liet.

Toen Brand een half uur later eens over den rand van het ravijn keek, bemerkte hij, dat de eerste gelederen van die zonderlinge legermacht reeds zichtbaar werden. Het waren bereden soldaten, in een soort harnas van vergulde maliën gestoken, gewapend met een zeer lange lans, welker punt van geel koper was, een klein rond schild, en een krom zwaard in een schede van rood leder. Men scheen geen paarden van een andere kleur te kennen, want alle rijdieren waren melkwit, zeer schoon, en geleken nog het meest op barbarische paarden, ofschoon zij grooter waren dan het thans bekende ras dezer edele dieren.

Zij droegen tuigen van glanzend rood leder, met zilver en goud beslagen, en men had hier zeker te doen met een keurtroep, bestaande uit edele jongelingen. Deze soldaten waren ongeveer honderd in getal, en werden gevolgd door strijdwagens, ieder door twee paarden getrokken, die liepen ter weerszijden van een disselboom, met koper beslagen, en aan het einde versierd met een bronzen ramskop.

In den wagen stonden twee mannen, de eigenlijke strijder, en de menner. De laatste was slechts gekleed in een soort hemd tot aan de knieën reikend en met gouddraad bestikt, de strijder echter droeg een soort van kuras van buffelleder waarop groote koperen pla-

ten waren bevestigd, bronzen scheenplaten, dijstukken van hetzelfde metaal, en een eigenaardig gevormde helm in den vorm van een afgeknot suikerbrood, waarvan een lange paardenstaart afhing, die met menie rood was gekleurd. Zijn bewapening bestond in een zeer grooten boog en een vijftigtal pijlen van bijna een meter lengte, gevat in een koker, die naast hem op den bodem van den strijdwagen was vastgemaakt.

De paarden voor deze wagens liepen in een eigenaardigen, dribbelenden pas, en het was een onvergelykelijk schoon gezicht, dezen troep te zien voorttrekken. Brand keek er naar met de belangstelling van een kunstenaar, en voor een oogenblik wilde hij niet denken aan het gevaar, dat hem en zijn metgezellen van deze stoute krijgers kon dreigen.

Vroeger, in sommige historische optochten en wedstrijden in een Engelsche stad had hij wel eens romeinsche strijdwagens gezien, bemand en wel, maar welk een treurige komedie! Wat waren die verkleede mannen, met afgezakte tricots, scheef zittende pruiken en door den wind roode neuzen, wat waren die schonkige knollen, met opzet onder de oudsten gekozen, ten einde de kans op ongelukken zoo veel mogelijk te verkleinen, vergeleken bij deze heldhaftige krijgers, met hun ernstig, bijna woest gelaat, fier staande op hun wagens met de twee breede, vergulde raderen, en de met brons beslagen disselboom, rijk versierd, waarnevens de prachtige paarden trapelden, jong, vurig, en blijkbaar even strijd-lustig als hun meesters!

Na de strijdwagens kwamen lansknachten, die den langen piek op den schouder droegen. Hun bovenlichaam was gestoken in een lederen kolder, waarop ronde, ijzeren plaatjes waren gemaakt. De beenen waren tot halwege de dij naakt en de schenen waren beschermd door bronzen platen, met riempjes bevestigd om kuit en enkel.

Op de lansknachten volgden weder boogschutters, die op de beide heupen een langen lederen koker droegen, wel wat gelijkend op de foudraals, zooals onze golfspelers zich laten nadragen door kleine jongens, en die vol pijlen staken. Op hun beurt werden zij weder gevolgd door andere soldaten, die een kort zwaard droegen, en alleen maar gekleed waren in een soort lederen schort, die van de lendenen afhing, en sandalen, met koperen nagels voorzien. Alle afdeelingen bestonden uit veelvouden van honderd, zooals Brand gemakkelijk kon opmerken, want de soldaten

marcheerden in gelederen van tien, en iedere honderdtal werd vooraf gegaan door een hopman, die als onderscheidingsteeken een lange speer droeg, waarvan een soort wimpel neerhing, onverschillig het wapen waartoe hij behoorde. De hooger geplaatste aanvoerders waren allen bereden, en droegen harnassen of maliënkolders, en helmen met een hoogen kam, of wel puntvormig. In het midden van deze legermacht schreden of reden de amazones, en door den kijker kon Brand hun geelaatsrekken onderscheiden. Al die vrouwen waren ongetwijfeld schoon, rijzig, met evenredige ledematen, gehard door veel oefening, maar aanvallig zagen zij er zeker niet uit, en liefvallig nog veel minder! Integendeel, hun gelaatsuitdrukking sprak van woeste wraakzucht en ontombare vastberadenheid! Het was duidelijk dat deze virago's met evenveel strijd lust ten oorlog trokken als de mannen! Zij werden voorafgegaan door koningin Hadriane, die thans gezeten was in een eigenaardig voertuig op vier wielen, waarvan de spaken den vorm hadden van zich kronkelende slangen, zwaar verguld, en welk voertuig door een olifant werd getrokken, rijk behangen met zijden kleederen, het lederen tuig versierd met gouden knoppen. Tot zelfs aan de uiteinden der slag tanden bevonden zich groote ballen van zuiver goud, en langs de ooren hingen versierselen, die schitterden in de zon. Op zijn nek zat een donker gekleurd man, die alleen een witten heupdoek droeg, en het dier bestuurde met een voorwerp dat er uitzag als een korte walvischharpoen, van een weerhaak voorzien.

Op den wagen was een baldakijn bevestigd, die op vier zilveren zuilen rustte, en waarvan zijden kwasten afhingen.

De koningin zelve zat op een soort van lagen troon, een prachtig bewerkten leunstoel, waarvan de leuning en eindigden in koppen van luipaards, het meubel was geheel met ivoren platen versierd, en het goud was er evenmin aan gespaard. Aan weerszijden stonden slavinnen, zwart als ebbenhout, slechts met een korten linnen schort om die haar koelte toe wuifden met groote waaiers, uit pauwenveeren vervaardigd.

Na de amazones weer soldaten, onafzienbare scharen, en die gansche stoet bewoog zich thans langzaam voort langs den voet van het terras, omstreeks vierhonderd meter lager.

Het zou niet zoo moeilijk geweest zijn, met gewerschoten enkelen van die trotsche krijgers neer te leggen, maar niemand van de drie

mannen dacht daar ook maar een oogenblik aan. Het zou zijn alsof ze op weerloozen schoten, want geen enkele schutter, hoe krachtig en bekwaam ook, zou in staat zijn, zijn pijlen tot op deze groote hoogte naar boven te zenden, nutteloos zouden zij terugvallen, nog voor zij de helft van hun weg hadden afgelegd.

Het zou iets anders zijn wanneer zij van nabij werden aangevallen, want dan zouden zij wel moeten vechten, en duchtig ook, want de overmacht zou dan verpletterend zijn.

En plotseling klonken daar beneden scheelle kreten, die zich van gelid tot gelid schenen over te planten, en de gansche legermacht hield eensklaps halt. Er kon nu niet meer aan worden getwijfeld, de priesters en de soldaten, met wie Henderson te doen had gehad, hadden in de stad nauwkeurig de plek aangegeven, waar de ontmoeting met het raadselachtige wezen, dat doodde of vuurspuwde, had plaatsgevonden.

Brand kon door den kijker heel duidelijk hunne bewegingen volgen. Sommigen wezen naar boven, er werd beraadslaagd, kleine troepjes aanvoerders, die van hunne paarden waren gestegen, stonden met elkander te praten, en waren blijkbaar in beraad, hoe zij moesten handelen, om dat smalle terras daarboven te bereiken, waar zich de geheimzinnige vijanden ophielden.

„Zij bewijzen ons wel wat al te veel eer!“ riep Henderson met grimmigen spot. „Vijf of zesduizend tegen drie, ik noem het geen sport!“

„Al waren er tienmaal meer, Henderson, wat doet het aantal er toe, als zij toch onmogelijk boven kunnen komen?“ riep Raffles schouderophalend uit. „Die legermacht zelve beteekent niets, als legermacht beschouwd! Maar zij sluiten ons den weg af naar het water, en dat is vreeselijk! Zelfs tien man zouden ons op die wijze kunnen dooden! En ik weet niet of wij het wel zullen uithouden tot van nacht!“

„Wat zullen wij nu doen?“ vroeg Brand neerslachtig.

„Doorwerken!“ antwoordde Raffles, en de jongeman moest ondanks zichzelf opnieuw de ontombare geestkracht bewonderen, waarvan Raffles zelfs in deze oogenblikken blijk gaf.

Intusschen het was schier onmogelijk, zware handenarbeid te verrichten bij deze verschrikkelijke hitte, en terwijl het viertal door een ontzettende dorst gekweld werd, die hun zelfs het spreken bijna onmogelijk begon te maken.

Het was alsof hun tongen opzwellen in hun mond, er de geheele ruimte van vulde en hen dreigde te doen stikken. Hun huid voelde aan als leder, en zij waren wel gedwongen, een toevlucht te zoeken in een der rotsspleten, waar zij zich althans konden verbergen voor de meedoogenlooze zon, die al het merg uit hun gebeente scheen te zuigen.

Wat er intusschen beneden zou voorvallen, zij bekommerden zich er volstrekt niet om, zoozeer nam de kwellende dorst, de behoefte aan water, al hun gedachten in beslag.

Zij bleven daar bijna twee uren, zelfs niet denkend aan eten, half versuft, en niet in staat om zich te bewegen, al had Raffles tot drie maal toe een poging gewaagd, zich op de hel van het rotsplateau te begeven in de brandende zon, en voort te gaan met de herstellingen van de vliegmaschine.

Henderson, de beklagenswaardige reus was er nog het ergst aan toe, want juist zijn omvang en zijn gewicht deden hem het meeste lijden. Aïda zat stil in een hoekje gehurkt, schijnbaar gevoelloos.

En langzamerhand was het alsof een doffe wanhoop zich meester maakte van die mannen, die zich anders door niets lieten ter neder slaan. Zij hadden honger geleden, en ontberingen van allerlei aard. Zij waren schipbreukelingen geweest, zij hadden strijd gevoerd met verschillende vijanden, zoowel als met de elementen — maar dit was verschrikkelijker dan alles wat zij nog ooit hadden beleefd. Hier ging de dorst gepaard met een schroeien-de hitte, vochtig en zwaar, zooals zij ze zelfs in de tropen, in het hartje van Indië, in den Maleischen Archipel nimmer gekend hadden. Het basalt kaatste de hitte duizendvoudig terug, en de minste aanraking van de pijnlijke huid werd tot een ware marteling.

En tenslotte begreep Raffles, dat het niet langer zoo zou kunnen gaan — dat er gehandeld moest worden, want dat zij binnen drie uren allen jammerlijk om het leven zouden zijn gekomen — misschien wel waanzinnig zouden zijn geworden. Reeds lag Henderson languit op den bodem van de smalle rotskloof, en kreunde zachtjes, zijn anders zoo goedige, blauwe oogen met een wilde uitdrukking erin naar den hemel gericht, die wel van koper scheen.

Raffles was op Brand toetreden, en zei: „moelijk:

„Sta op, Brand!"

„Waartoe?" vroeg de jongeman lusteloos.

„Laat mij toch liggen! Het zal geen twee uren meer duren — dan is alles afgelopen!"

„Sta op, zeg ik je! Er moet een einde aan komen, en dadelijk! Wij moeten water hebben!"

„Noem het woord niet!" riep Brand op woesten toon. „Wil je mij dol maken? Hoe komen wij er aan? Dan zouden wij naar beneden moeten gaan!"

„Dat zullen wij ook, wij gaan ons gevangen geven?"

Brand kwam met moeite overeind zitten, en herhaalde toonloos:

„Gevangen? Aan koningin Hadriane?"

„Ja! Dat is honderdmaal beter dan hier boven ellendig om te komen!"

„Een prachtig denkbeeld!" zeide Brand schamper, en zijn stem had een rauwen klank. „Wij zelve zullen worden doodgemarteld, en Aïda — heb je aan haar gedacht? Weet je dat zij onmiddellijk weer zou worden geofferd aan Baäl?"

„Zelfs dat zou beter zijn dan deze langzame marteling!" riep Raffles uit. „Maar wij zullen haar misschien kunnen redden. Wellicht zijn die lieden toch meer bevreesd voor ons, dan wij wel gelooven! En — ik kan ook alleen gaan, en met de koningin spreken!"

Brand keek Raffles aan, als meende hij dat zich reeds verschijnselen van waanzin bij hem gingen voordoen. Maar reeds had Raffles zich met een ruk bevrijd van Brand's greep en was op de opgerolde touwladder toetreden. Hij nam het voorwerp op maar Brand schreeuwde:

„Je zult niet gaan, Edward. Het is krankzinnigheid! Zoodra je binnen het bereik van hun pijlen bent, zullen ze je doorboren! Laat mij gaan — aan mij is minder verbeurd!"

Het was alsof de beide mannen daar worstelden, dicht bij den rand van het ravijn, en Aïda hief nu het hoofd op, en kwam uit de rotskloof. Zij scheen onmiddellijk te begrijpen, ofschoon zij hun taal niet verstond, wat het doel van Raffles was, en zij vouwde sidderend de kleine handen, en scheen tusschenbeide te willen komen.

Maar eensklaps slaakte zij een lichten kreet van vreugde. Zij had een blik op den hemel geworpen, en stond daar nu doodstil, de armen wijd uitgestrekt, het zwarte haar langs haar neervallend als een mantel, den rooden mond half open.

Raffles zoowel als Brand hadden dien uitroep gehoord, en keken haar nieuwsgierig aan. Zij volgden haar blikken en zagen, heel hoog

in de lucht, bijna recht boven hen, een kleine wolk, die scheen te zakken, alsof zij aan een onzichtbaren draad werd neergelaten.

„Mijn God — wat zou dat kunnen beteekenen?” riep Brand uit, terwijl hij met beide handen naar zijn hoofd greep. „Het zal toch niet....”

Aïda riep op dat oogenblik slechts een enkel woord, maar dat eene woord scheen Raffles tot een geheel ander mensch te maken. Zijn oogen schitterden toen hij schreeuwde:

„Regen!”

Hij stapte vlug op het meisje toe, en zeide dringend:

„Het is immers regen, Aïda, vergis je je niet?”

„Aïda heeft te lang hier gewoond, heer, om zich daarin te kunnen vergissen! Over een half uur zal het water in stroomen neerplassen, de kleinste beekjes tot rivieren en de rivieren tot woeste bergstroomen maken, die buiten hun oevers treden!”

„Maar — zal het stormen, Aïda?” riep Raffles uit, die dadelijk aan zijn kostbare vlieg-machine dacht.

„Het zal stormen, heer — maar de wind zal komen van de zijde van het gebergte! De groote vogel zal niet worden gedeerd als gij hem maar stevig vastmaakt — en zijn lichaam bedekt!”

Als geëlectriseerd door die woorden begon-

nen de beide mannen, hoe uitgeput zij ook waren, dadelijk alle maatregelen te nemen. De beide wielen werden, opdat de Typhoon niet zou kunnen weggrollen, snel weder van het onderstel afgenomen, met touwen werd de vlieg-machine aan de uitstekende rotsblokken vastgemaakt, ook het tweede draagvlak werd losgemaakt, opdat het geen vat zou kunnen bieden aan de rukwinden, en toen werd het eigenlijke lichaam beschermd door het met ondoordringbaar gummidoek te bedekken.

En intusschen werd de wolk steeds groter, kwam steeds lager hangen, veranderde van kleur, werd van wit rose, van rose grijs, van grijs loodkleurig, begon de zon te verduisteren, strekte zich tenslotte bijna over het geheele firmament uit — en onverhoeds klapte de regen neder, in dikke stralen, metterdaad als pijpestelen, en begon het rotsplateau te geeselen.

Met een kreet strekten allen zich op hun rug uit, nadat Raffles en Brand den half bewusteloozen Henderson uit de rotsspleet te voorschijn hadden getrokken. Met onbeschrijfelijke zaligheid gevoelden zij hoe het hemelwater in hun verdroogde kelen doordrong, hunne kleederen doorweekte, en hunne geschroeiende lichamen afkoelde.

Het was alsof een nieuw leven in hen stroomde en zij sloten de oogen, terwijl het water over hen heengutste.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Gevangenschap!

De regen hield bijna een vol uur aan, en bleef al dien tijd met onverminderde hevigheid neerstroomen, gutste van de rotshelling, en vormde daar beneden beekjes, die onder de boomen van het woud verdwenen.

Maar zoo droog was de bodem geweest, zoo lang had de zon de aarde geschroeid, dat de grond het hemelwater inzoog als een spons, zich slechts hier en daar plassen vormden die echter ook spoedig wel weder verdwenen zouden zijn.

En hoezeer hitte en dorst den mensch tot een willoos, levend lijk kunnen maken, bleek ook thans weder want tien minuten waren voldoende geweest die vier ongelukkigen weder te doen herstellen, en met nieuw leven te bezielen. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles, zoodra hij zich weder in staat voelde om te handelen, aanstonds den waterzak had uitgespannen, na het pijlgat te hebben dichtgenaaid, opdat hij vol regenwater zou kunnen loopen. Brand had alle aluminium vaatwerk op de rots uitgespreid, potten en pannen, zoozeer was hij bezeten door de vrees, opnieuw dorst te moeten lijden. Een paar maal had hij een blik over den rand van het terras geworpen.

Van de geheele legermacht was niets meer te zien, maar de krijgers hadden zich niet naar de Witte Stad teruggetrokken, maar zeker een schuilplaatst gezocht onder het dichte gebladerte, wel wetend, dat deze tropische bui even spoedig zou ophouden als zij was losgebarsten.

En zoo geschiedde het ook. Het heerlijk ruischen, verfrisschend en koel, hield eensklaps op, maar de lucht bleef betrokken, tot groote vreugde van de belegerden, en de zon bleef dus onzichtbaar.

Er woei een zachte bries, en van de verschrikkelijke, drukkende hitte van een uur geleden was niets meer te bespeuren. De vlieg-machine had zich uitstekend gehouden en niet het minste geleden.

En met vernieuwde moed, geheel uitgerust, gingen de drie mannen weder aan het werk.

Henderson had juist de gummikleeden weder weggenomen, toen hij daarmee ophield, en zich tot Raffles wendde met de opmerking:

„Ik wilde wel iets zeggen, mylord!”

„Laat maar eens hooren, vriend James!” zeide Raffles glimlachend.

„Dat verbranden binnenin zoo'n bronzen afgodsbeeld is heel erg, en een gemeen karweitje. Maar nu ik zelf ondervonden heb, wat dorst eigenlijk beteekent, ben ik half en half geneigd, om die priesters maar te vergeven, als zij het op deze manier eens probeeren willen!”

„Mag ik dan ook een opmerking maken James?” zeide Brand lachend, die had toegeluisterd. „Dan zou ik er je aandacht op willen vestigen, dat die priesters het toch bij het verkeerde einde moeten hebben. Want gisteren nacht wilden zij dertig menschen offeren om regen te krijgen. De regen blijft echter uit, en nu denk jij omdat Baäl zijn offers niet kreeg? Neen Henderson, want hij heeft in het geheel niets gekregen. Zij zijn in alle richtingen verdwenen en toch heeft het een vol uur geplaserend.”

Henderson krabde zich eens achter het oor, en sprak toen:

„Dan weet ik maar een oplossing, mijnheer Brand — die Baäl bazelt maar een beetje — het is iemand die zelf niet weet wat hij wil!”

„Dat zal de oplossing wel zijn James!” zeide Raffles met voorgewende ernst. „Maar hoe dan ook — de regen heeft ons gered, op het alleruiterste oogenblik, en nu zullen wij zoo spoedig wij kunnen de vlieg-machine repareren, en dan van hier vertrekken, al kan ik niet ontkennen dat ik veel lust gevoel, terug te keeren, en die wonderlijke stad met haar Honderd Poorten eens grondig te onderzoeken!”

En men ging aan het werk, en Raffles besefte toen niet, hoe spoedig zijn wensch vervuld zou worden — al was het dan niet geheel op de wijze die hij zich had voorgesteld....

Allereerst werd het afgenomen draagvlak weder op zijn plaats gebracht, en toen werd

een aanvang gemaakt met het richten van het eenigszins verwrongen deel van den anderen vleugel.

Er kwamen verscheidene instrumenten bij te pas, nadat het bekleedsel was losgemaakt, en de dunne alluminium buizen werden met de grootste zorgvuldigheid weder recht gebogen.

Het spreekt vanzelf dat met dit alles geruime tijd heenging.

Aïda, die met vreesachtige nieuwsgierigheid en op een veiligen afstand toezag, begaf zich nu en dan naar den rand van het ravijn, om de staat van zaken daar beneden op te nemen.

Bijna de geheele legermacht was weder uit het bosch te voorschijn gekomen, waar zij het einde van de bui had afgewacht, en een aantal mannen hadden het benedenste gedeelte van de helling beklommen, tot daar, waar de rotswand zoo kaarsrecht oprees, dat verder gaan onmogelijk scheen.

Een paar koene boogschutters hadden, toen zij Aïda zich over den rand zagen buigen, hunne pijlen afgeschoten, maar zooals wel te voorzien was, vielen de pijlen halverwege den afstand alweder terug, zonder hun doel te hebben kunnen bereiken.

Van kattepulten schenen deze krijgers nog nimmer te hebben gehoord, van die reusachtige werptuigen, samengesteld uit zware balken, zooals toch reeds de Assyriërs en oudste Romeinen ze gebruikten bij de bestorming van steden en die in staat waren, rotsblokken van een ton gewicht en meer tot op vrij verren afstand voort te slingeren.

Wel werden er eenige stormtorens aangereiden, hooge gevaarten op wielen, ieder voortgetrokken door twintig of meer paarden, bijna veertig meter hoog, en van verschillende verdiepingen voorzien, vanwaar de mannen, die dezen toren bezetten, kleine loopbruggen konden neerlaten, die dan een verbinding tot stand moesten brengen met de wallen der bestormde steden.

Het spreekt echter vanzelf dat zelfs deze gevaarten hier geen uitwerking hoegenaamd hadden, want wat beteekende zestig meters meer of minder op een hoogte van ruim vierhonderd!

Aïda zag ook koningin Hadriane, die haren praalwagen had verlaten, en plaats had genomen op den ivoren zetel, met haren echtgenoot aan haar zijde, en omgeven door haar hofhouding.

En wat zij zag kwam zij trouw melden aan den man die haar van den dood had gered, en die haar taal verstond en sprak.

Gedurende korten tijd werd de arbeid onderbroken om den maaltijd te gebruiken, en daarna ging men weer aan het werk.

Want Raffles zag maar al te goed het gevaar in van een verblijf te midden van deze lieden, die vertoornd waren over de bevrijding van de dertig gevangenen en de heiligschennis, gepleegd op het open veld in het woud, dat aan god Baäl gewijd was. En het feit dat het naderhand was gaan regenen, scheen den toorn der Hanakieten geenszins verminderd te hebben.

De priesters liepen opgewonden heen en weer, en zij geleken, zoo uit de hoogte bezien, op groote, witte eenden, die onder het loopen met hun vleugels klepperen.

De duisternis begon te vallen, snel, zooals steeds in deze streken. Tegelijkertijd klaarde de lucht op, en de maan rees als een zilveren schijf aan den diepblauwen hemel.

En nog was de vliegmaschine niet geheel en al voltooid!

Nog een uur, twee op zijn hoogst en dan hoopte Raffles weder te kunnen opstijgen van het rotsterras, waar het noodlot hem had doen dalen.

Reeds was het tweede draagvlak, thans weder recht gebogen, op zijn plaats bevestigd, de spandraden waren gespannen, en wat er te doen overbleef was de wielen op hun plaats te bevestigen en het onderstel te richten, en stevig vast te maken. Nog enkele draden van het staartstuk moesten opnieuw worden gespannen, een paar gebroken trekdraden moesten worden vernieuwd, en dan was de vliegmaschine voldoende hersteld, om er mede te kunnen opstijgen.

Terwijl de mannen ijverig voortwerkten, zwijgend nu, kroop Aïda naar den rand van den afgrond, en staarde naar beneden.

Het was daar aan den zoom van het woud, waaruit thans de machtige geuren van allerlei inheemsche kruiden en bloemen opstegen, thans volkomen duister, want het licht der maan kon die plek nog niet bereiken. De belegeraars hadden kampvuren ontstoken, die zich voordeden als glimwormen, stil en onbeweeglijk schijnend.

Men kon slechts de witte tentzeilen onderscheiden, die zoeven waren opgezet. Het was duidelijk dat de aanvallers er niet aan dachten, zoo spoedig het veld te ruimen en mischien hoopten zij wel, de geheimzinnige indringers daarboven op het rotsplateau uit te hongeren, en daardoor te dwingen zich over te geven.

Heel in de verte klonk het zachte, weemoedige geluid van een herdersfluit, die door een vaardige hand werd bespeeld. De trommels zwegen nu, en het was stil in het vijandelijke kamp.

Bijna een uur had het meisje daar zoo gelegen, scherp luisterend, want zij kende alle geluiden van het oerwoud, zij wist wanneer de herten zich naar de drinkplaats begaven, en de takjes onder hunne gespleten hoeven deden kraken, zij wist het schorre geluid van den jakhals op vele kilometers afstand te onderscheiden van het blazend blaffen van den jaguard. Zij wist wanneer de olifanten in groote kudden door de bosschen trokken, ieder geluid had voor haar zijn beteekenis.

Aïda stond nu langzaam op, begaf zich naar Raffles, legde hem schuchter de hand op den schouder en zeide:

„Ik hoor sedert eenigen tijd een vreemd geluid, heer, waarvan ik de beteekenis niet weet. Het klinkt als het fluiten van pijlen, en het is alsof het dichterbij komt. Het duurt al wel sinds dat wij den maaltijd gebruikten, heel lang!”

„Misschien is het de wind, Aïda?”

„Nee heer, de wind blaast anders! Het gelijkt meer op het fluiten van de brilslang en toch is het dat ook niet! Men vindt deze monsters ook niet op dezen steenachtigen bodem, waar zij zich niet zouden kunnen verschuilen. Ik zeg u — het zijn pijlen!”

„Maar met welk doel zouden zij nu op ons schieten!” zeide Raffles verbaasd. „Nu, wij zullen het spoedig weten. Henderson, ontsteek het zoeklicht, tenminste wanneer het nog wil werken. Tracht het los te maken, bevestig het aan het snoer, zoodat wij het kunnen bezigen als een looplamp!”

Henderson liet zijn arbeid varen, en deed zijgend wat hem gezegd werd.

In den bodem van de vliegmaschine bevond zich een zeer sterke electriche lamp, in koper gevat, en bijna duizend kaarsen sterk, die ontstoken werd, telkens wanneer Raffles genoodzaakt was, bij duisternis ergens te landen. Het toestel was voorzien van een sterk verspreidende lens, als van een vuurtoren, waardoor de lichtsterkte nog aanzienlijk werd vermeerderd. Electriche snoer was er in overvloed in de reparatiekist, en omstreeks tien minuten later was hij gereed, en kon hij de lamp naar den rand van het ravijn brengen.

„Schakel nu in!” beval Raffles kortaf!

Henderson draaide den schakelaar om, en het volgende oogenblik was het alsof een

tweede maan de legerplaats bestraalde, waar nu alle bijzonderheden zeer duidelijk te onderscheiden waren.

En het eerste wat Raffles ontdekte, was, dat men daar beneden geenszins rustte!

De soldaten, geharnasd en gewapend, stonden in het gelid, de paarden waren gezadeld, de olifanten stonden dicht bijeen, en koningin Hadriane, in een purperen mantel gehuld, stond geheel alleen in een kring, dien de hovelingen eerbiedig voor haar hadden vrijgelaten en staarde naar boven.

Haar bleek gezicht was zelfs op dien afstand en zonder kijker duidelijk te zien, zoo goed als het fonkelen van de groote, nachtzwarze oogen.

Maar er viel nog meer te zien, en wat hij zag ontrukte Raffles een schreeuw van woede en schrik.

Want tientallen, neen, honderden soldaten beklauterden op dat oogenblik geruischloos, zich vasthoudend aan alle uitsteeksels het laatste gedeelte van de helling, die naar het rotsplateau voerde!

De kreet van Raffles deed Brand toelopen, die ontdaan vroeg:

„Mijn God, Raffles, wat is er? Worden wij aangevallen?”

„Ja, Brand! Wij hebben ons als oude vrouwen laten verrassen! Een kwartier later, en de vliegmaschine zou gereed zijn. Thans durf ik er nog niet mee opstijgen want het onderstel zou zich begeven en ook de draden van het staartstuk zijn nog niet bevestigd!”

„Maar wat is er dan?”

„De Hanekieten beklimmen de helling!”

„Maar dat is onmogelijk! Hoe kunnen zij langs de steile wanden omhoog zijn geklauterd?”

„Ik weet niet — stil, ik geloof dat ik het zie! O, die sluwe schavuiten! Aïda had dus wel goed gehoord, het waren pijlen die zij hoorde suizen. Zij hebben hun beste schutters tot aan den voet van de steilte gezonden, en deze hebben dunne, sterke koorden aan het ondereinde van hunne pijlen bevestigd en ze heengeschooten, over de wortels der weinige struiken, en uitstekende rotspunten! Misschien zouden wij het gehoord hebben, zonder het geraas van onzen eigen arbeid! Zij hebben de koorden aangeetrokken, samengevlochten, zijn er in geklauterd, en telkens verder hebben zij hun pijlen geschoten, telkens verder reikte het snoer!

Drie mannen waren hiervoor voldoende! Langs de touwen die zij neerlieten zijn alle anderen naar boven geklommen en thans wer-

ken zij zich naar boven, zeker meer dan honderd in getal."

"Maar hoe komt het dat wij het rammelen van hun wapenrusting niet gehoord hebben!" riep Brand wanhopig.

"De reden is heel eenvoudig, die hebben zij afgelegd. Zij dragen volstrekt geen kleederen, behalve een lap om de lendenen en daaraan hangen hunne zwaarden!"

"Maar laten wij hen dan neerschieten," schreeuwde Brand opgewonden. "Wij hebben er nog den tijd voor!"

"Nee, Brand — dat hebben wij helaas niet! Wij zouden er misschien tien neerleggen, — en de rest zou ons onder den voet loopen! Men kan zich tegen een viervoudige overmacht verzetten, maar niet tegenover een bijna honderdvoudige! Zij komen niet op één plaats naar boven, maar over een breedte van wel vijftig meter! En daarom — geen tegenmiddelen Brand! Wanneer wij ons volstrekt niet verzetten is het misschien mogelijk, dat ons leven wordt gespaard!"

"Maar als wij er drie of vier neerleggen, zullen de andere misschien door een heilige vrees worden aangegrepen, en vluchten."

"Reken daar niet al te vast op! Wellicht hebben zij van hunne koningin het bevel gekregen zich tot iederen prijs levend van ons meester te maken, en het lijken mij moedige mannen toe die niet zoo spoedig zullen wijken!"

Op dat oogenblik kraakten reeds de takken der bovenste kale struiken die uit de rotshelling groeiden. Kromme zwaarden met breede klingens glansden in het schijnsel van het elektrische licht, gebruide gezichten kwamen te zien, onder bronzen helmen, daarna schouders, krachtige armen, en breede borsten, niet op een enkele plek, maar op talrijke punten tegelijk.

En Brand zag het nu ook in, zelfs al hadden zij eenige van die stoutmoedige klauteraars met een schot van hun geweer kunnen vellen, dan nog zouden de overigen talrijk genoeg zijn geweest om hen te ontwapenen en te doden!

Het felle schijnsel van de lamp verblindde een deel der vijanden, maar de anderen, die niet door den lichtbundel getroffen werden, klauterden onversaagd door en hadden in een ommezien Raffles en Brand omsingeld.

Alles was zoo geluidloos en zoo snel in zijn werk gegaan, dat Henderson die bij de machine was achtergebleven en zachtjes neuriënd aan het werk was, die honderden bruine

gestalten pas zag, toen zij die plek op het rotsterras reeds overstroomd hadden.

Reeds kwam hij toesnellen, terwijl hij zijn revolver trok, maar de bevelende stem van Raffles riep hem toe:

"Laat die revolver rusten, James! Het zou krankzinnigheid zijn, ons tegen die honderden te willen verzetten! Ik geloof overigens niet eens, dat ze ons kwaad willen doen!"

Raffles bleek goed te hebben gezien. De soldaten omsingelden hen slechts en ook de sidderende Aïda, die op haar knieën was neergevallen, en zich jammerend aan Raffles vastkleemde, alsof zij van hem hulp verwachtte, met dreigend opgeheven zwaarden, maar zonder toe te slaan. En het was duidelijk te zien, dat zij zich tot het uiterste moesten bedwingen, en hun vrees moesten overwinnen, om niet haastig rechtsomkeert te maken, bij het zien van die vreemdelingen die hier op zulk een schier bovennatuurlijke wijze op een hooge rots waren neergestreken, maar vooral bij de ontdekking van den reuzenvogel, die daar op eenigen afstand gereed scheen te staan, om zich in het luchtruim te verheffen.

Met tegenzin liet Henderson de kolf van zijn revolver weder los, en vol ontzag waren de blikken der gebruide aanvallers op hem gevestigd, want ofschoon zij een rijzig slag van menschen waren — de reus stak op zijn minst een voet hoog boven de grootste hunner uit.

"Hoe komt dat ontuig hier, mylord?" was de onhoffelijke vraag van Henderson, terwijl hij zich zonder eenige vrees een weg baande door den kring van vijanden tot hij naast Raffles stond.

"Te lang om uit te leggen, James," antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. "Pijlen en koorden. Overigens een zeer oude truc! Zij zijn er — en wij moeten nu maar met hun aanwezigheid genoegen nemen!"

De troep Hanakieten scheen te worden aangevoerd door een drietal mannen, waarvan er nu een op Raffles toetrad. Hij was waarlijk een schoon man, met een huid als gepolijst brons, een arendsneus, groote, amandelvormige, glanzend zwarte oogen, en dik, gekroesd haar. Zijn eenig wapen bestond in een soort van degen, wel wat gelijkend op de zwaarden der oudst bekende Noormannen, of zooals de sage ook den blonden Siegfried in handen geeft, met een rechte kling, die zich naar het uiteinde een weinig verbreed, en dan weder spits toeloopt, zonder stootplaat, en met een greep, uit zuiver goud gedreven.

Hij keek Raffles onbevreesd aan, ofschoon het duidelijk was dat hij zeer ontroerd was, en sprak toen met een diepe keelstem, dezelfde taal gebruikend als Aïda:

„Gij moet mij volgen, vreemdeling! Gij, en hen die u vergezellen. Maar zeg mij eerst — wat komt gij hier doen — wat zoekt gij in ons midden — en hoe hebt gij dit rotsterras kunnen bereiken, waar nog nimmer iemand den voet heeft gezet?”

„Zal ik dien bruinen schelm plat slaan, mylord,” vroeg Henderson welwillend.

„Je zult niets van dien aard doen James,” antwoordde Raffles koeltjes. „Die man mag bruin zijn, maar je hebt niet het recht om hem als een schelm te beschouwen, en de man drukt zich zeer hoffelijk uit. Spreek niet meer alvorens ik het je beveel!”

Henderson trad beschaamd terzijde, als een schooljongen die een berisping heeft gekregen, en Raffles wendde zich tot den hoofdman, en zeide vriendelijk:

„Ik ben niet uit vrijen wil hier gekomen, vriend! Wat ik hier kom doen? Een middel zoeken om weer te vertrekken! En hoe ik hier gekomen ben? Daarmedel!”

En met een breed gebaar wees Raffles over de hoofden der hem omringende soldaten heen naar de vliegmaschine.

Onwillekeurig wendden allen hun blikken daarheen en tegelijkertijd liet Brand het schijnsel van het zoeklicht vallen op het ranke vliegtuig, waarvan het aluminium als zilver glansde.

En dat gezicht was meer dan de meeste dier mannen schenen te kunnen verdragen. Met een soort van gehuil, aangegrepen door bijgeloovigen schrik wierpen zij zich plat voorover op den grond, de armen over de borst gekruist, en den harden grond met hun voorhoofd aanrakend.

„Wat stelt dat voor, mijnheer Brand?” vroeg Henderson zachtjes. „Waar houden zij haar eigenlijk voor?”

„Misschien wel voor de heilige gevleugelde slang, James!” antwoordde Brand even zacht. „Laat hen maar! Dat kan ons misschien redden! Zoolang zij ons aanzien voor bovennatuurlijke wezens, zullen zij ons misschien geen leed doen! Maar denk er aan wat mylord gezegd heeft. Geen enkele geweldpleging of alles zou misschien verloren zijn!”

Zelfs de aanvoerder scheen onder den indruk te zijn van het gezicht van dien geheimzinnigen vogel, bestraald door een licht, waarvan hij noch den aard noch den oorsprong be-

greep, en dat hem op zichzelf al even bovennatuurlijk voorkwam als dat monsterachtige insect, die vogel, of wat het dan anders mocht zijn.

„Beweegt het?” vroeg hij met trillende lippen, en zich met moeite beheerschend, terwijl hij zich opnieuw tot Raffles wendde.

„Het vliegt!” antwoordde Raffles eenvoudig. „Als gij wilt, zult gij het morgen zien vliegen!”

„Koningin Hadriane beveelt — ik heb slechts te gehoorzamen!” antwoordde de hoofdaanvoerder. „Zou die vogel wegvliegen als gij hem beveelt om hier te blijven?”

„Als ik het beveel, dan blijft hij!” antwoordde Raffles met een strak gezicht. „Hij is mijn slaaf!”

„Volg mij dan! En verzet u niet! Gij zult leven — want zoo wilt het de koningin!”

„Weet gij zeker dat ik sterven kan?” vroeg Raffles, hem strak aanziende.

De aanvoerder begon over zijn geheele lichaam te sidderen en deed een paar stappen achteruit. Het was bijna meer dan hij kon verdragen. Die vogel, die man met zijn grijze oogen, die wandelende zon, die zij konden bevelen om aan of uit te gaan — stellig, het waren booze geesten — of goden!

Op een wenk van Raffles had Brand het zoeklicht gedoofd. Thans werd het terras alleen maar verlicht door de zilveren maan. Maar op het oogenblik dat zij zouden afdalen, nadat de drie mannen zich van hun geweren voorzien hadden, kreeg de aanvoerder Aïda in het oog, die zich sidderend achter Raffles verscholen had.

Met een stap was hij bij haar en greep haar ruw bij de zwarte haren, om haar te voorschijn te sleuren.

„Hier is het jong van den luipaard, dat ons ontsnapt is!” riep hij dreigend. En reeds hief hij het fonkenspattende zwaard op, om haar het hoofd van den romp te klieven, toen Raffles tusschenbeide trad en met luide stem zeide:

„Laat haar los! Zij staat onder mijn bescherming! Wie haar durft aanraken zal alle martelingen te verduren hebben, waarover ik beschik, en zij zijn duizendvoudig, en zoo hevig, dat de uwe er zachte streelingen bij zijn!”

Onmiddellijk liet de aanvoerder het meisje los, dat met verwilderde blikken op Raffles toesnelde, en zich zoo heftig aan hem vastklampte, dat hij bijna het evenwicht verloor.

Raffles voelde het tengere lichaam trillen

als een espenblad, streefde haar over het prachtige haar en zeide zachtjes:

„Vrees niet Aïda, ik waak over je! Hoofdman — wij volgen u!”

De afdaling begon. Twintig mannen gingen vooruit, dan volgden de gevangenen, met dertig mannen aan iedere zijde, en nog wel vijftig anderen volgden hen, om iedere poging tot ontvluchting dadelijk te kunnen verhinderen. Niemand had er aan gedacht hun iets anders af te nemen dan hun groote jachtmesen. Want van dergelijke soort wapens kenden zij het gebruik, maar de revolvers en geweren waren in hun oogen blijkbaar nutteloze opschik, of gewone stokken.

En boven aan de steile helling bleek Raffles goed te hebben geraden. Overal staken overblijfselen van gebroken pijlen en tien of twaalf ineengedraaide koorden hingen op verschillende punten naar omlaag, bevestigd aan rotspunten of diepwortelend struikgewas.

In dezelfde volgorde lieten allen zich afzakken langs deze koorden, weer volgde een flauwe helling, en de troep bereikte het kamp.

Aanstands richtten de soldaten zich naar een plek te midden ongeveer van de legerplaats, waar een groote tent was opgericht,

van purperen zijde, bestikt met gouddraad, en waarvan de lappen, die den ingang afsloten, uitgehouden werden door zwaarvergulde houten stokken.

Bij het naderen van den troep trad uit die tent een vrouw te voorschijn en Raffles begreep dat het de koningin moest zijn.

Zij kwam langzaam tot dicht voor Raffles getreden, en keek hem langen tijd zwijgend aan, waarbij de blikken van haar zwarte oogen langzaam over al zijn trekken gleden.

De maan bescheen vol haar gelaat, en Raffles moest het zichzelf bekennen — nog nergens, bij geen enkele gelegenheid, in geen enkel land ter wereld, noch onder de Armenische vrouwen, die beroemd zijn om haar schoonheid, noch onder de Arabische vrouwen, en ook niet in zijn eigen land, had hij ooit een gelaat gezien van zulk een bijna angstwekkende vreemde schoonheid.

Henderson echter maakte een opmerking, die tot Brand gericht was, en die vrij wat nuchterder klonk.

Hij zeide namelijk:

„Ziet u wel, mijnheer Brand, hoe die dame in die roode jurk, mylord aankijkt? Als ik haar man een raad mag geven, dan houdt hij haar in de gaten!”

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

In gunst.

Niemand van het gevolg van koningin Hadriane had haar durven of mogen volgen. Zelfs haar gemaal bleef achter.

Zij stond geheel alleen op een open plek, rechtop, een ware vorstin, en zij bleef naar Raffles kijken, alsof zij iets wonderlijks aanschouwde, dat haar met schrik en tegelijk met groote blijdschap vervulde.

Zij droeg op dat oogenblik een gewaad van dunne witte stof die soepel om het schoone lichaam plooid, laag om de heupen samengesnoerd door een kunstig geknoopten lap van goud-brocaat, waarvan de uiteinden los neerhingen. De stof van het gewaad was zoo ijl, dat men daaronder haar schoon gevormde leden kon zien, en de lichtbruine kleur van de huid. Een rand van dik gouddraad deed dit kleed bevallig neervallen in sierlijke plooiën. Aan de fijne, dunne enkels droeg zij met diamanten versierde gouden banden en de kleine voeten rustten op een soort van sandalen van sandelhout, die met vergulde riempjes waren vastgemaakt.

De ronde armen waren naakt tot aan de schouders, en boven de ellebogen omgeven door gouden banden in den vorm van een slang, die zich na eenige kronkelingen zelve in den staart hapte. Het blauwzwarte haar hing los neder tot bijna aan de knieën en op het hoofd droeg de koningin een zwaren tooi, een soort van pyramide van goud, die een weinig geleek op een pagode in miniatuur, en waarvan gouden ringen en in goud kunstig gedreven plaatjes afhingen, die bij iedere beweging van haar hoofd rinkelden en in het maanlicht schitterden. Tusschen de oogen, waar de kleine rechte neus begon, was een robijn van buitengewone grootte bevestigd aan fijne ketinkjes. Een mantel van purperen zijde was los om haar schouders geworpen. Zij leunde met de rechterhand op een ebbenhouten staf, eindigend in een ivoren hand waarvan twee vingers gestrekt waren, en waarvan de schacht overdadig met goud was versierd.

Het gelaat vertoonde een vreemde mengeling van maagdelijken schroom en hartstocht,

van nieuwsgierigheid en afkeer. Zij trad nog een stap naderbij, zoodat zij Raffles kon aanraken, en langzaam gleden de vingers van haar linkerhand tastend over zijn borst, alsof zij zich wilde overtuigen dat hij een levend wezen was, en geen droombeeld.

En de soldaten achter hem hieven reeds hunne zwaarden op om toe te slaan.

Maar de koningin sprak met scherpe stem een enkel bevel, en dadelijk daalden de blinkende klingen weder.

En toen begon zij te spreken, met een weluidende stem, diep en zangerig:

„Ik ben koningin Hadriane, en ik heet u welkom in mijn rijk, vreemdeling! Van welk land komt gij?”

„Ik kom uit de streken, die in het westen zijn, koningin,” antwoordde Raffles, die wel inzag, dat Hadriane er niets van zou begrijpen, als hij den naam Engeland uitsprak.

„Waar de zee begint?” vroeg Hadriane, zonder haar zwarte oogen van hem af te wenden.

„Verder, vorstin!”

„Van over de zee?”

„Ja, en nog veel verder! Ik kom uit een land, waar de menschen blank zijn van huidskleur, en waar vele wonderlijke zaken te aanschouwen zijn!”

„Hoe zijt gij hier gekomen, gij en uw makers?”

„Wij hebben gereisd met mijnen vogel!” antwoordde Raffles met een glimlach.

Hadriane keek hem een oogenblik met gefronste wenkbrauwen aan, alsof toorn haar zou dreigen te overmannen, bij de gedachte dat men den spot met haar waagde te drijven.

„Gij wilt zeker gekscheren, vreemdeling!”

„Wie zou dat durven bestaan, koningin!” riep Raffles uit. „En hoe ware het anders mogelijk, over de bergen te komen, die uw rijk aan alle zijden omringen? Overigens — gij kunt het aan uwe aanvoerders en soldaten vragen?”

De aanvoerder die hem gevangen had genomen trad nu naar voren, liet zich op een knie

voor de koningin neder, en zeide, het hoofd ter aarde geneigd:

„De vreemdeling spreekt de waarheid, Hadriane! Boven op de rots is een wonderlijke vogel, ontzaglijk groot, met gespreide vleugels, en in zijn holte kunnen menschen plaats nemen, naar ik denk!”

Hadriane scheen eenigen tijd noodig te hebben om dit aller verwonderlijkste te verwerken. Zij speelde gedachteloos met den kleinen dolk, die in een scheede van goud aan een dunnen ketting op haar boezem bevestigd was, en hernam toen langzaam na eenigen tijd:

„Gij zijt dus een toovenaar?”

„In het geheel niet, Hadriane!” antwoordde Raffles glimlachend. En het volgende oogenblik had hij reeds berouw van die ontkenning, waar een bevestiging hem misschien van groot nut had kunnen zijn.

Intusschen scheen Hadriane daar andere denkbeelden over te koesteren, en volgens haar moest een man, die door de lucht kon vliegen, oneindig veel hooger staan dan de gewone mensch, hooger dan zelfs de bekwaamsten onder hare raadslieden, hooger ook dan de man, die slechts in naam koning was, als het ware de prins-gemaal, dien zij zelve had uitverkoren om met haar den troon te deelen, en haar nakomelingen te schenken.

„Hoe heet gij?” vroeg zij na eenigen tijd.

„Ik heet John Raffles!”

Hadriane deed een grappige poging om den Engelschen naam na te spreken, maar zij gaf het spoedig op, en zeide met een kort lachje:

„Ik zal je Isis noemen. Je staat gelijk met de goden, zou ik meenen. Waarom heb je gisteren het offerfeest verstoord?”

„Dat deed niet ik, koningin, maar dat deed de booze geest, voor wien gij allen gevluht zijt, zooals gij u wel zult herinneren!”

Weer kreeg het schoone gelaat een toornige uitdrukking, alsof er een donderwolk overheen trok, bij de herinnering aan die smadelijke vlucht. En overigens geloofde zij hem ook niet. Zij begreep thans maar al te goed wat men te denken had van een boozen geest, die een zilveren schaal gevuld met kostbare sieraden komt rooven. En had men ook later niet op de offerplaats, het gestel van takken gevonden, de lap, het doorboorde watervaatje, waarmede de zoogenaamde geest zijn groote lengte had weten te bereiken?

Maar of Hadriane vertoornd was of niet — zij wist zich in ieder geval uitstekend te beheerschen, en hernam, terwijl een glimlach haar prachtige ooggen deed glanzen en haar

kleine sneeuw witte tanden deed te voorschijn komen:

„Het heeft geregend, — en daarom wil ik niet tegen je toornen. Maar mijn sieraden zul je mij teruggeven nietwaar?”

„Neen, koningin Hadriane, die zal ik behouden!” antwoordde Raffles bedaard. „Ik ben niet gewoon, weder af te geven, wat ik eenmaal in mijn bezit heb gekregen.”

Brand kon wel niet alles verstaan wat er gesproken werd, maar aan het toornig gemompel van de hofhouding en de strakke uitdrukking op het gelaat van de koningin, begreep hij, dat Raffles iets moest hebben gezegd, dat hun verontwaardiging opwekte, en half instinctmatig begreep hij dat het de juweelen betrof. Hij deed een stap op Raffles toe, en zeide haastig:

„Geef haar de dingen terug, misschien kopen wij daarmee onze vrijheid!”

„Daar denk ik anders over, Brand — en bovendien ben ik niet van zins, dien bespottelijk hoogen prijs te betalen!”

Hadriane liet een ijskoude blik voor een oogenblik op den onbeschaamde rusten, die het gewaagd had, zich te laten hooren terwijl zij sprak, en vroeg nu, zich opnieuw tot Raffles wendend:

„Wat spreken jullie daar samen? Ik wil niet dat die man tot je praat!”

Zij wendde zich om tot den hoofdman van haar lijfwacht, die op tien passen achter haar stond, en beval kort:

„Voer die twee lieden weg, en breng hen ter dood. Zij zijn mij lastig!”

Een zestal soldaten, op een kort gesproken bevel van den aanvoerder, traden op Henderson en Brand toe, die zwiingend terzijde hadden gestaan tot dien tijd.

De reus, die onmiddellijk begrepen had wat er gaande was, toen hij het gelaat van Raffles zag verbleken, liet een dof gebrom hooren, vatte de twee voorste soldaten bij hun heupriemen, lichtte hen daarbij als veertjes van den grond, tilde hen hoog in de lucht, ieder op een uitgestrekte arm, en kwakte hen een eind verder weder neder, met zooveel geweld, dat zij gekneusd, bewusteloos bleven liggen. De derde hief zijn zwaard naar hem op, maar een verschrikkelijke kaakslag deed den man als een zoutzak ineen zakken en als een roerlooze massa blijven liggen. Henderson had zich snel gebukt en het zwaard gegrepen, om zich te weer te stellen tegen de talrijken, die nu op hem kwamen toesnellen, toen Raffles met een bevelende stem riep:

„Houdt op! Wie het waagt, mijn vriend met een vinger aan te raken, zal sterven! Koningin, ik vraag het leven en de vrijheid voor mijn beide vrienden! Weigert gij mij die, dan zullen de gevolgen op uw hoofd komen! Ik zal u niet laten zien hoe ik door de wolken klief, ik zal u mijn wonderlijke verhalen niet vertellen, verhalen uit het westen, die u zullen boeien als niets ter wereld, en gij zult den toorn van mijn goddelijken naamgenoot Isis op den hals halen!”

Het was alsof Hadriane letterlijk zijn woorden als een hemelsche spijs indronk. Zij was nog wat dichterbij hem gekomen, en niemand kon zich een oogenblik vergissen in de uitdrukking van haar schoon gelaat, toen zij met een zacht keellachje, de hand op zijn schouder, aanstonds antwoordde:

„Het zal gedaan worden, gelijk je beveelt, Isis! Weg jullie handen van dien reus, gebroed! Hij en die ander, met zijn wit meisjesgezicht, zijn van nu af veilig. Zij mogen in vrijheid rondgaan door het kamp. Alleen Isis zal mijn gevangene blijven, de mijne, geheel en al de mijne! En mijn juweelen moog je behouden, mijn vriend! En ga nu mede naar mijn stad. Je zult naast mij plaats nemen, en mij verhalen doen, terwijl ik naar je luister.”

Op menig gezicht was een slechts met moeite verholten uitdrukking van afgunst, woede, verontwaardiging en ook wel van schrik en ontzetting te lezen bij die woorden. Onder al die mannen bevond zich menig hoveling, die wellicht in stilte gehoopt had, eenmaal de plaats te zullen innemen van Kamen, den tegenwoordigen gemaal, den machtigen koning, hetzij door geweld of door list, door kuiperijen of door openlijk verzet. Maar het gelaat van Kamen zelf vlamde letterlijk van woeste haat en van vernedering. De koningin scheen zelfs zijn bestaan te hebben vergeten, en schreed langs hem heen, met waarlijk vorstelijken tred, terwijl de gouden versierselen rinkelden bij elke beweging, na dien vreemdeling, die booze tovenaars met een gebaar van weergalooze schoonheid en bevalligheid de hand te hebben gereikt.

Onderdanig maakte men plaats. De partij van koningin Hadriane scheen op dat oogenblik zeer machtig te zijn, en niemand zou het op dat oogenblik gewaagd hebben, zich tegen haar wenschen te verzetten. Met onbeschaamde openbaarheid toonde zij aan haar gansche volk, aan haar leger, den voorkeur voor dien man met zijn blanke huid en zijn grijze oogen, hard als het lemmet van hun klingen, die daar

nu met hoog opgericht hoofd naast haar schreed, alsof hij nooit anders gewend was geweest.

Op eenige afstand achter het paar vormde zich de gelederen van de lijfwacht, aangevoerd door Kamen, die op een prachtigen schimmel was gezeten, en die veel lust scheen te hebben, den geheimzinnigen indringer, die zijn leven slechts aan een gril van de vorstin te danken had, ruggelings met een zijner pijlen met gouden punten te doorboren.

Wat Henderson en Brand betreft, zij hielden zich wijselijk een weinig achteraf, en toch in de buurt van Raffles, opdat deze hen zou kunnen beschermen, indien de wraakzuchtige soldaten zich tegen hen mochten keeren. De reus had met een beschuttend gebaar zijn geweldigen arm om de tengere schouders van Aïda geslagen, die zich doodelijk verschrikt tegen hem had aangedrukt, bang als een klein vogeltje, dat in het net verstrikt is geraakt. Hadriane scheen haar gelukkig nauwelijks te hebben opgemerkt, en daaraan had zij wellicht haar behoud te danken.

Het kamp werd opgebroken. In allerijl maakte men zich gereed, weder terug te keeren naar de Stad der Honderd Poorten, nu de krijgslist zoo goed gelukt was, en de godscheners, die god Baäl hadden durven tartten, gevangen waren.

Reeds had Koningin Hadriane plaats genomen op een soort van rustbed, met een groot baldakijn er boven, dat plaats bood voor twee personen, en dat, aan lange, vergulde boomen, gedragen werd door een twaalfstal negers, allen nauwkeurig even groot, en die gewend waren, in denzelfden korten stap te loopen, zoodat men van het dragen nauwelijks iets gevoelde. Huiden van luipaards en zebra's dekten deze draagstoel, of eigenlijk gezegd draagbed, waarop men zich lang kon uitstrekken, en waarop tal van kussens waren geworpen, overtrokken met zijde, en bestikt met grillige figuren van gouddraad. Aan de vier hoeken rezen dunne zuilen, ebbenhout met ivoor en goud ingelegd, en die zuilen droegen het baldakijn, rijk met goudfranje versierd, en waarvan aan de vier zijden gordijnen van zeegroene zijde konden worden neengelaten.

Hadriane vlijde zich op dit rustbed neder, en met een enkel gebaar, half gebiedend, half smeekend, noodigde zij Raffles uit, naast haar plaats te nemen.

Raffles begreep maar al te goed dat de minste aarzeling op dit tijdstip gelijk stond met zijn dood, en dien van zijn beide vrienden en

het ongelukkige meisje, en hij weifelde dan ook geen seconde, maar strekte zich naast de koningin uit op den draagstoel. Onmiddellijk hieven de twaalf negers de boomen op hunne sterke schouders, en begaven zich in de richting van de stad, loopend met een eigenaardig dribbelpasje.

En nauwelijks had de stoet zich stadwaarts begeven, of met een nonchalant gebaar deed Hadriane de gordijnen neervallen, zoodat zij en haar nieuwe gunsteling onttrokken waren aan de onbescheiden blikken van haar volk.

Henderson en Brand wisselden een blik van verstandhouding, en de reus mompelde zachtjes, over het hoofd van Aïda heen:

„Dat kan ons redden, mijnheer Brand! Het is duidelijk dat dat bruine mirakel een goed oogje heeft op mylord!”

„Denk er om, Henderson, je spreekt over de koningin van een eeuwenoud rijk!” waarschuwde Brand hem, ofschoon hij met moeite een glimlach kon terughouden bij die ruwe woorden van den braven reus.

„Kom, kom, mijnheer Brand, ik houd het voor zuivere komedie! Het is een revue! Het is net het derde bedrijf van een mooi aangekleede operette. Geloof u dat het echt is?”

„Mijn waarde James, daaraan valt helaas geen oogenblik te twifelen!” antwoordde Brand op ernstige toon. „Waren het operettesoldaten, die je met hun kleine scherpe zwaarden wilden neerslaan? Komt het in een revue voor, dat men twee mannen ter dood veroordeelt?”

„Nee, dat is wel zoo, mijnheer Brand!” moest Henderson bekennen, terwijl hij zich achter het oor krabde. „Was die koningin dan werkelijk van plan, ons een kopje kleiner te laten maken?”

„O, daarvoor zou zij haar hand niet om draaien, geloof dat maar vrij! En wij hebben het alleen aan het prachtig optreden van mylord te danken, dat zij ons niet aanstonds het hoofd voor de voeten liet leggen!”

„Sakkerloot, maar dat is een ware helleveeg!” riep Henderson oprecht verontwaardigd uit.

„Dat was hier tien en twintigduizend jaren geleden zoo de gewoonte, James, en het is de gewoonte gebleven, omdat niets de rust van dit geheimzinnige Afrikaansche rijk is komen verstoren.”

„Maar hoe kwam het zoo afgezonderd, mijnheer Brand! Men kan nu wel zeggen, dat de gordel van bergen iedere intrede in dit rijk

belette — maar degenen die er nu wonen, die moeten er dan toch ook wel overheen gekomen zijn!”

„Ik denk eerder — er dóórheen, Henderson!” hernam Brand. „Het is zeer wel denkbaar dat vele duizenden jaren geleden een bergpas toegang verleende tot dit dal, en dat een ontzaglijke vulkanische eruptie dien pas heeft volgestort met millioenen en nog eens millioenen kubieke meters basalt! Maar wij hebben voor het oogenblik te doen met het heden en niet met het verleden — en ik kan niet anders zeggen, of dat heden ziet er verre van rooskleurig uit! Want voor het oogenblik is mylord de gunsteling van koningin Hadriane, maar wie zal zeggen of hij dat morgen ook nog zal zijn?”

„O, maar dat hoeft ook niet!” hernam Henderson vol vertrouwen. „Want voor vannacht kunnen wij ~~ver~~ zijn! Mylord heeft aan een paar uren genoeg en wij beiden aan een kwartier!”

„Wat bedoel je daarmee?”

„Wel, binnen een kwartier zouden wij de vliegmachine gereed hebben kunnen maken! Weet gij wel wat dat beteekent, mijnheer Brand? Als ik het wel begrepen heb laat men ons onze vrijheid en daarvan zullen wij gebruik maken om zoo spoedig mogelijk weer naar boven te klauteren, de machine reisvaardig te maken, en mylord om zoo te zeggen onder de oogen van die bruine dame te gaan schaken!”

„Dat is een uitmuntend plan, Henderson!” riep Brand met schitterende oogen. „En als het mogelijk is, zullen wij het ook zoo spoedig mogelijk ten uitvoer leggen. Het is maar te hopen, dat Hadriane er niet te spoedig berouw van krijgt, dat zij ons in vrijheid heeft gelaten. En daarom zullen wij ons haasten! Maar zeg mij nu zelf eerst eens eerlijk, vind je haar niet buitengewoon schoon?”

„Het is mijn smaak niet, mijnheer Brand!” antwoordde Henderson brommerig. „Ik houd niet van die kleur, koffie met te veel melk. Geef mij maar liever een Iersch meisje, met wangen als melk en bloed! Ik heb de dochter van den pachter van mylord op het oog! U weet wel — Maggy. Daar zou je in bijten! Maar als je mij nu vraagt: „Bijt eens in die Afrikaansche koningin,” dan zou ik zeggen: „doe het zelf maar mijnheer!” En dan al die tierelantijntjes om haar hoofd, en die bloote beenenparade, en — nee, ik zeg u nog eens, het is mijn goesting niet! Ik zou altijd bang zijn, zoo'n vrouw eens hartelijk te knuffelen,

uit angst dat ik haar pijn zou doen, of dat zij heelemaal niets meer aan hield!"

"Het staat in verband met het klimaat, Henderson," hernam Brand glimlachend. "En we zijn het er over eens, dat onze Engelsche dames des zomers op de badplaatsen maar heel weinig meer aanhebben!"

"Weet u waar ik nu aan denk, mijnheer Brand?"

"Laat maar eens hooren James?"

"Ik zou wel eens willen weten wat mylord op het oogenblik met die dame te bepraten heeft! Zouden zij wel praten?"

"Foei James, schaam je wat!" antwoordde Brand, met moeite zijn lachen weerhoudend. "Het is niets voor mylord, om zoo te flirten!"

"Ja, maar hij doet het voor een goede zaak, mijnheer Brand, vergeet dat niet!"

"Daarin heb je gelijk! En het is maar beter om ons niet in de bijzonderheden te verdiepen! Daar is de stad reeds, duidelijk zijn haar poorten aan deze zijde te zien!"

Inderdaad naderde de stoet langzaam de stad. Een vrij goede weg, breed, aan weerszijden voorzien van greppels voor den afvoer van het hemelwater, en zachtjes oplopend, voerde naar de Hoofdboort, die de luchtreizigers reeds daarboven hadden kunnen zien.

De geheele bevolking scheen wel te zijn uitgelopen en had zich eerbiedig ter zijde van den weg geschaard, en met vrees, afschuw en haat, maar ook met de grootste verbazing keken de bewoners van Memphis naar de beide blanken in hun zonderlinge kleeren, met hun blauwe en grijze oogen. Maar de meeste blikken gingen toch naar den man, die naast de koningin in den draagstoel gezeten was, want sedert eenige oogenblikken had Hadriane de gordijnen weder terzijde geslagen alsof zij trots was, haren nieuwen gunsteling aan het volk te vertoonen.

Voor een filmregisseur moest het om te watertanden geweest zijn, deze schitterende optocht, niet van figuranten met afzakkende tricots, blikken zwaarden, en aangeplakte baarden, maar de werkelijkheid zelf, in al haar oogverblindende pracht — de logge, reusachtige olifanten, de kameelen met hun fijne, gespierde pooten, de met koper en brons beslagen tuigen, de melkwitte paarden, rijk gezadeld, de vergulde harnessen, de zilveren helmen, en een wemeling van groene, hemelsblauwe, vuurroode en gele zijde, kwasten van gouddraad, jaspis en ivoor, en dat alles bestraald door het licht van honderd fakkels

terwijl er nog wel duizenden te zien waren op den hoogen muur, welke de stad omringde.

Reeds begon het in het Oosten te dagen, toen langzaam, schier plechtig, de geweldige vleugels der poort openzwaaiden. Beide vleugels waren versierd met grootte bronzen sierkoppen. De stoet trok door de poort, langzaam en afgemeten, en daar snel de duisternis week voor het licht, kon men reeds in de schemering den vorm en gedaante waarnemen van verschillende gebouwen, die zich bevonden naast den breeden weg van vastgestampte klei, die naar het hartje van de stad scheen te voeren.

Rechts, op een soort van plein, verrees een wonderschoone tempel, aan Isis en Osiris gewijd. Naast den geweldig grooten ingang, in den vorm van een afgeknotte pyramide, stonden, in nissen, uitgehouwen in graniet, de drie meter hooge beelden der beide goden, met menschelijke lichamen, maar den kop van den Ibis. Het dak was plat, met brons versierd, en dezelfde versierselen vond men ook terug op de posten van den ingang, die slechts door een groot gordijn van groene zijde was afgesloten.

Men toog nog langs andere grootte gebouwen, waarnaar Brand met de grootste belangstelling keek, en na een kwartier gaans ongeveer, hield de optocht tenslotte halt bij wat waarschijnlijk het voornaamste plein van de stad was, waaraan het vorstelijke paleis was gelegen, bijna een stad op zichzelve, omgeven door een muur van bijna drie meter hoogte, de kruin twee meter breed, waarop schildwachten, getooid met den gekleurden hoofdoek, blauw en wit gestreept, en de korte schort van dezelfde stof, afgemeten heen en weer liepen, van poort tot poort, de lange lans over den schouder, boog en pijlen op den rug.

Een lange klaroenstoot werd gehoord, en de grootste poort in den paleismuur werd geopend.

Reeds waren de fakkels gedoofd, en het licht drong door in alle hoeken en gaten en vertoonde aan de verbaasden blikken van de drie Engelschen een paleis als uit de verhalen van Duizend en Een Nacht, geheel uit marmer opgetrokken, geweldig van afmetingen, met vele terrassen, hangende tuinen, fonteinen, springbronnen, en met marmer geplaveide binnenplaatsen. Witte pauwen liepen krijschend rond, en negerslavinnen geleidden witte hinden aan riemen van verguld leder. Slechts koningin Hadriane en haar gast, Kamen, de hofhouding en een gedeelte van de

lijfwacht trokken door de thans geopende poort binnen, en dreunend viel deze weer dicht achter degenen die waren binnengegaan,

en ook achter den gunsteling van koningin Hadriane, die misschien reeds dienzelfden nacht haar slachtoffer zou zijn.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De droom is voorbij.

Raffles bij de hand houdend schreed de koningin langzaam voort, over het fijne, witte zand, waarmede een gedeelte van den voortuin was bestrooid, en zij keek hem met schitterende oogen aan, alsof zij een woord van lof wilde hooren uit den mond van dien vreemdeling, die haar zooveel wonderlijke zaken had verteld van zijn eigen land, zaken die bijna ongeloofelijk klonken.

Maar Raffles kon nog niets zeggen. Zijn kunstenaarsziel was bewogen door het zien van deze wonderbare pracht, dit spel van licht en kleur, deze lijnen van onberispelijke schoonheid. Wat hij zag, kwam hem voor als de beelden uit een heerlijken droom.

De lucht was vervuld van een zoet aroma, in de takken der zonderling gesnoeide boomen, die daardoor een grilligen vorm hadden gekregen, kwetterden bonte vogels van een oogverblindende kleurenweelde, sneeuw witte mantelaapjes, met potsierlijke kragen om, als kleine clowns, sprongen ongehinderd rond, en

Raffles wist dat hij te doen had met specimen van de heilige apen, die nog heden sommige tempels in Achter-Indië bevolken. Het leek wel of wit de kleur was van alle dieren, de vogels uitgezonderd, want hij zag nog melkwitte zebu's, buitengewoon groote, witte katten, met groene oogen, witte dwergolifanten, en de prachtigste witte honden, die hij ooit gezien had, en hij had er in zijn leven heel wat onder de oogen gekregen. Zij geleken wel wat op de Afghaansche windhonden van den tegenwoordigen tijd, maar zij waren grooter en edeler, en hunne lange staarten reikten tot ver onder het spronggewricht.

Alles was zoo schoon, alles ademde zulk een vreemde rust en bekoring, dat Raffles geen seconde dacht aan het gevaar, waarin hij verkeerde. Hij had gereisd in de binnenlanden van Achter-Indië, hij kende zeer goed dat gedeelte van Afrika, hetwelk ook bekend is aan de meeste reizigers, die eens wat verder gaan dan Tanger, Algiers, Ceuta, hij had

door den Oost-Indischen Archipel gereisd, en daarbij veel schoons gezien, maar hoe armenlijk en verschaald leek dat alles bij deze kleurenpracht, waarin toch niets schreeuwde of uit den toon viel. De vlammenroode zijde scheen hier evengoed ter plaatse te zijn als de kanariegele weefsels!

Uit marmeren bekkens plaste op verscheidene plaatsen helder water neder dat weder werd opgevangen in grootere kommen, waarin sluiervisschen en goudvoren lustig rondzwommen. Hier en daar stond, schijnbaar in diepe gedachten verzonken, een pelikaan onbewegelijk op één poot. Rose flamingo's zeilden door de lucht, en gingen zich nederzetten op den rand van het dak van een tempelgebouw, dat bij het complex behoorde, hetwelk het koninklijk paleis uitmaakte. Dat lag zelf op een honderdtal meters verder, en verhief zich terrasgewijze, rondom met breede trappen, waarvan de treden gevormd waren uit roodgeaderd marmer. En overal dien eigenaardigen vorm van de afgeknotte pyramide voor de ingangen en vensteropeningen, overal bronzen versierselen, koppen van stieren en olifanten, godenbeelden in brons en zilver, zuilengaanaderijen, hier en daar onzichtbaar door de slingers van groen, die er in alle richtingen omheen gewonden leken, kleine vijvers, obeliskken, sommigen bekroond met de afbeelding van den Heiligen Kever, anderen met beelden van Isis, of van de Gevleugelde Slang. Ter zijde verhieven zich de gebouwen, bestemd voor het gevolg, voor de soldaten van de lijfwacht, voor de honderden slaven, en voor de verwanten van koningin Hadriane, die op dat oogenblik bij haar in de gunst stonden, totdat een gril van de hoogmoedige, heerschzuchtige vrouw, hen op hun beurt zou doen kennismaken met het kleine scherpe zwaard, of het worgkoord van den beul, die Raffles juist op dat oogenblik met rustige stappen een soort van binnenplein zag oversteken, slechts bekleed met een smallen gordellap, waarvan een soort schortje afhing uit de vezelen van den kokosnoot gedraaid. Hij had een ontbloot zwaard in de hand, waarvan de kling bijna een meter lang was, en zeer breed, en dat met twee handen gehanteerd kon worden. Voorts was losjes om zijn hals een dun maar sterk koord gewikkeld, waarvan het doel maar al te duidelijk was. Zijn hoofd was geheel kaal geschoren, en van zijn kin hing een lange, gitzwarte, met vet in kronkels gehouden sik af, tot bijna op zijn gordel. De man zag er schrikwekkend genoeg uit met zijn diep in het hoofd

liggende oogen, zijn breeden neus, en zijn breeden mond.

Hadriane had vluchtig naar hem gekeken en zag toen naar Raffles met een wonderlijken glimlach, dien hij onder het voortgaan trachtte te ontraadselen.

Zou zij met hem willen handelen als Cleopatra het deed met de slaven, die zij voor een enkelen nacht tot haar minnaar koos, en die dit gunstbewijs, nauwelijks van haar sponde opgerezzen, met den dood moesten betalen? Zou hij haar reeds nu mishaaagd hebben, en was de beul reeds aangewezen, om hem het hoofd van den romp te scheiden?

Maar reeds was de dreigende gedaante uit het oog verdwenen, en Raffles nam het besluit, manmoedig zijn lot het hoofd te bieden, wat het hem ook zou mogen brengen. En met een huivering die hij onmogelijk kon bedwingen, herdacht hij het oogenblik, waarop die wonderschoone vrouw, die zooveel geleet op een der prinsessen uit oude, Arabische tooververhalen, binnenin de draagkoets zorgvuldig verborgen voor het oog der anderen, plotseling de armen om hem had heen geslagen, en met een woeste beweging hare lippen op de zijne had gedrukt. Hij meende weder het kloppen van haar hart te voelen, den blik vol hartstocht en zegepraal te zien in de diepe grotten van haar oogen. Want al was hij sterk, al was zijn wil ontembaar, hij was en hij bleef een man, en bijna had die laaiende hartstocht hem medegesleept, bijna had hij den wensch bij zich voelen opkomen, hier te blijven, Kamen te tarten, de echtgenoot te worden van die heerlijke vrouw en zich hier een rijk te scheppen, onvergelykelyk onder de zon.

Het had echter slechts enkele seconden geduurd — de duur van een langen kus, en toen was het alsof plotseling een visioen voor hem was opgerezzen — een sombere, duistere, naar schimmel en bederf riekende, Londensche achterbuurt, vol uitgehongerde, zwakke, ziekelijke kinderen, met de doodskleur reeds op het gelaat, ofschoon zij nauwelijks geboren waren, met mannen die tot misdadigers werden door omstandigheden die sterker waren dan zij, met vrouwen, die om dezelfde reden tot armoede tot prostitutie en erger vervielen. . . .

Dat was voldoende geweest. Met inspanning van al zijn krachten had hij zich losgerukt uit de omarming, die hem een hemel op aarde scheen te beloven, en hij had zichzelf hervonden. Maar het was een geluk, dat de tocht niet lang duurde, al te verleidelijk was die

vrouw zoo dicht bij hem, in de met bedwelmende geuren vervulde, kleine ruimte.

Maar op het oogenblik was hij dan toch koning, koning in het hart van deze vrouw, en over dit geheele rijk, waarvan iedere bewoner hem zou moeten gehoorzamen als Hadriane het slechts wilde.

Maar het maakte hem niet trots, hij wist wel dat deze vrouw niet anders zou zijn dan de anderen, die hij had leeren kennen, al was zij omgeven door den mystieken glans van een tienduizendjarige beschaving, en dat zij hem zou verwerpen, zoodra hij haar niet meer kon behagen.

Langzaam gingen zij verder. Als door onzichtbare handen geopend, vlogen overal de deuren open, en zij liepen tusschen hagen van kortgesnoeide struiken door, over marmeren treden, langs vijvers en gazons, een enkele maal over een vreemdsoortig, uit graniet gebouwd bruggetje, tot binnen in het paleis, waarvan de deuren geruischloos achter hen dichtvielen. Van het bestaan van Kamen scheen de koningin zelfs niets meer te weten, niet eens een enkelen blik had zij hem gegund van het eigen oogenblik af, dat hare bliken vielen op dien rijzigen vreemdeling, met zijn edel-gevormd, bleek gelaat en zijn groote grijze oogen. En hij trok zich terug, als een geslagen hond, maar met een blik in zijn oogen, die Raffles misschien vrees zou hebben aangejaagd, indien hij hem had kunnen zien.

Raffles en Hadriane bevonden zich alleen in een groote, cirkelvormige zaal, met diepe nissen langs den wand, die op vier punten, overeenkomend met de windstreken, door deuren waren onderbroken. Het licht viel naar binnen door groote schijven in het koepelvormig dak, waarin Raffles tot zijn groote verwondering glas herkende, of althans een zelfstandigheid die er bedriegelijk veel op geleeke, en die even doorschijnend was. De vloer was bedekt met een terrasgewijze, uit het midden zich verdeelend mozaïk, uit kostbare goudsoorten samengelegd, hier en daar verdween hij onder kostbare, dikke kleeden, van een fijnheid, als Raffles niet voor mogelijk had gehouden, en waarnaast de kameelharen vloerkleeden uit Bokhara bazarprullen geleken. Hier en daar stond een spiegel uit gepolijst zilver, en dicht bij een der nissen stond een tafel van ebbenhout, rustend op zes leeuwenpooten, uit hetzelfde hout gebeiteld. Ook in dit groote vertrek, met zijn bronzen deuren, hing een eigenaardige, zoete geur, alsof ergens geurige kruiden branden. Hadriane schreed

recht toe op een breede rustbank die midden op den vloer stond, aan alle zijden omgeven door dikke vloerkleeden en panterhuiden en belegd was met een stapel kleurige kussens. Onder het loopen wierp zij haar gouden hoofdtooisels neer, alsof het waardelooze voden waren, strekte zich uit op den divan, rekte het lenige lichaam als een kat, en zeide, bevelend en toch ook streelend:

„Kom nu aan mijn voeten zitten, Isis — en verhaal verder! Ik zal je een maal laten opdienen, zooals je er nooit van gedroomd hebt, en daarna zullen wij dwalen door de tuinen van het paleis, en wij zullen gelukkig zijn!”

„En — Kamen?” vroeg Raffles zich langzaam neerlatend op een knie, en de schoone vrouw strak aanziende.

Hadriane haalde slechts de schouders op, en antwoordde, terwijl haar slanke vingers door zijn haar woelden:

„Ik weet niet meer wie Kamen is! Ik wil hem voorgoed vergeten — of tot zolang het mij voegt! En zeg me nu, Isis, hoe je hart zich gevoelt, nu je temidden van mijn volk bent en binnen de muren van mijn stad!”

„Het is als een schoone droom!” zeide Raffles, rondziende in die eigenaardige, bijna zuiver ronde zaal met haar wandschilderingen, door een meesterhand aangebracht, en die vele duizenden jaren oud moesten zijn, haar rose gekleurde vensterschijven in den koepel, haar bronzen en ivoren beelden, en, bovenal, haar bewoonster, schooner dan eenige vrouw die hij ooit zag. „Wij westerlingen kennen vele verhalen waarin sprake is van deze dingen, en somtijds ontrooven wij aan den bodem van Afrika dingen, die daarin voor eeuwig verborgen hadden moeten blijven, omdat zij des grafs zijn. Dan brengen wij de tronen aan den dag van de Pharao's die vierduizend jaren geleden leefden, de weefsels die hun lichamen omgaven, de wapens die zij droegen in den strijd, de wagens waarin zij reisden! Maar wat is het, vergeleken bij dit? Wat zijn verhalen bij de werkelijkheid? Dit is schoon, allerschoonst, vorstin! En hier zou ik willen blijven, voorgoed, indien niet mijn taak daarginds mij riep.”

„En ben je zoo zeker, Isis, dat ik je zou laten gaan?” vroeg Hadriane, nog altijd met zijn haar spelend, maar met denzelfden vreemden glimlach, dien hij zooeven bij haar had opgemerkt. „Heb je wel bedacht dat ik een koningin ben. Weet je iets van mijn wreeden nijd? Geloof je, dat ik je zou willen afstaan aan een ander? Dezen nacht zal ik je liefheb-

ben — daarna misschien nog menigmaal — dat kan niemand zeggen, maar — na mij zal geen enkele vrouw je lippen meer mogen be-roeren!"

Het bleef geruimen tijd stil. Een der ramen stond open, en men hoorde daar buiten het schelle gekrijsch der kleine apen, die los rondhuppelden, en elkander een noot betwisten, het wanluidend gekrijsch der pauwen, en de zachte tonen van een verre fluit.

Raffles had de beteekenis van den glimlach begrepen!

Zij had dus de ziel van Cleopatra, deze koningin, die niet wilde dulden, dat een andere vrouw haar zou vervangen in het hart van den man, dien zij had liefgehad, en hem veel eerder den dood wilde inzenden. En Raffles bedacht dat zij zeer wel een afstammeling zou kunnen zijn van die Egyptische vorstin, die de minnares was geweest van Antonius.

Hij maakte zachtjes haar vingers uit zijn haar los, bekeek voor een oogenblik de wonderschoone ringen, schoof er één van over de fijne geledingen, bekeek hem aandachtig, en liet hem rustig in zijn zak glijden, met de woorden:

„Een zeer schoon sieraad, Hadriane! Ik zal het bewaren, opdat het mij later als herinnering zal kunnen strekken aan dezen dag!"

„Je denkt dus heen te gaan?" vroeg zij, half spottend, half toornig.

„Ik zal vannacht vertrekken!" antwoordde Raffles bedaard.

„En je gelooft dat ik je zal laten gaan?"

„Ik zal desondanks vertrekken!"

„Ook nadat ik je heb liefgehad?"

„Ook dan zal ik weten heen te gaan! Ik ben sterk, sterker dan je denkt, Hadriane!"

De vrouw liet een kort lachje hooren om als medelijden te kennen te geven, sprong toen op, klapte in de handen, en zeide opgewekt:

„Wij zullen hier niet meer over praten, Isis! Je zult ondergaan, wat het lot over je besloten heeft, en — ik weet wat dat lot zal zijn!"

Op haar handgeklap was een der deuren geopend, een slaaf verscheen, die zich kruipend naar haar toe bewoog, een kort bevel klonk, de man kroop weer terug, en een oogenblik later kwam een schaar van wel veertig danseressen binnenzweven, slechts bekleed met dunne gazen sluffers, die zij na enkele danspassen afwierpen. Raffles keek met de grootste belangstelling naar hun dansen, nu eens statig en afgemeten, dan weer uitbundig. De dansmeisjes gingen heen, en potsemakers verschenen, worstelaars, jongleurs, muzikan-

ten, die op de luit, de bazuin, de fluit en een soort van viool met slechts een enkelen snaar speelden, die wel wat geleek op den rebab der hedendaagsche Arabieren, vuureters en degen-slikkers, en toen verdwenen allen en brachten slaven een reeds gedekte tafel binnen, en Raffles proefde van vreemde spijzen, die hij nooit genuttigd had, van hanenkammen en pauwentongen, in een pastei gebakken, van apenhersens en andere lekkernijen, van geconfijte spruiten van den dadelpalm, gesuikerde kokosnoot en wijnen, die nog nimmer zoo zoet en dik over zijn tong waren gegleden. Onder den maaltijd speelden de luitspeelsters een zachte, wondervreemde melodie. Na den maaltijd werd de tafel weder weggehaald. De zon stond reeds laag aan den hemel. Het werd stil, en Raffles hoorde duidelijk de eentonige stappen der schildwachten, die voor de deuren heen en weer liepen, en elkander telkens toeriepen. Ook daarbuiten liepen vele bewakers naar het scheen. De avond daalde. In het groote vertrek brandde slechts een enkele hoog opgehangen lamp, in een kom van zeer dun geslepen albast. Koningin Hadriane strekte zich op de rustbank uit. In haar oogen lag een diepe glans, Raffles naderde haar. De duisternis was nu volkomen, daarbuiten....

Twee uren later traden Hadriane en Raffles in den grooten tuin van het paleis, die baadde in het zilveren licht van de maan. Het was zoo helder, dat Raffles tot op verren afstand alle voorwerpen kon onderscheiden. Vlak voor hem breidde zich een zeer groot grasveld uit, kort geknipt, en zoo goed onderhouden alsof het een tennisveld was achter het kasteel van een of andere rijke Engelschen grootgrondbe-zitter. Rondom verhieven zich de lage gebouwen met de platte daken der hofhouding en bedienden. Het eigenlijke park strekte zich recht uit, en was van het grasveld gescheiden door een smal stroompje, weinig meer dan een sloot, op zes of zeven plaatsen overbrugd met een van die zonderlinge bruggetjes, zooals men ze wel ziet afgebeeld op oude Japan-sche prenten.

De twee spraken niet, maar schreden naast elkander voort. Het gezicht van de koningin was zeer bleek, en als karbonkels, glanzend en grondeloos, schitterden de oogen daarin. De lippen waren even geopend en de tanden waren zichtbaar.

Eindelijk begon zij te spreken.

„Je zeide, Isis, dat je mij wilde verlaten! Is dat werkelijk zoo?"

„Ik zal je verlaten, Hadriane! Nog dezen nacht!”

„Maar ik wil niet! Ik beveel je om bij mij te blijven! Ik heb je lief! Vergeet alles wat ik gezegd heb vanmiddag! Het was scherts, ik wist niet dat ik een man zoo zou kunnen liefhebben! Ik kende je nog niet. Wat is Kamen naast jou? Een onrein dier naast den god Isis zelf! Wat waren alle anderen naast jouw vorstelijkenheid? Honden en slaven! Wees mijn heerscher! Wees mijn meester! Je zult heerschen over mij en over mijn land, en — ik laat je niet gaan!”

„Ik moet vertrekken, Hadriane,” zeide Raffles op zwaarmoedigen, maar vasten toon. „Ernstige plichten roepen mij.”

De oogen van de vrouw fonkelden onheilspellend. „Je verwerpt mij? Je durft koningin Hadriane van je stooten? Pas op, tart mij niet! Je weet niet over welke machten ik beschik!”

„De mijne zijn sterker!” antwoordde Raffles eenvoudig. „Ik zal je toonen. . . .”

Een sissend geluid deed hem ophouden. Op nauwelijks een centimeter van zijn hals suisde fluitend een pijl voorbij die trillend bleef steken in den houten post van de deur die zich zoeven achter het paar gesloten had.

De vrouw slaakte een wilden kreet, en fluissterde hem toen haastig toe:

„Zeg dat je zult blijven! Een enkel woord van mij — een bevel — en wie daar zijn pijl op je heeft afgeschoten, al was hij de koning zelf, zal ophouden te leven!”

„Ik ga heen koningin!” herhaalde Raffles met stemverheffing.

„Ga dan je verderf tegemoet, jij dwaas!”

Zij had het uitgegild, half ontzind van woede, en gekrenkte fierheid, en haar oogen vlamden nu tijgerachtig in het wasbleeke gezicht. Verwonderlijk schoon was zij zoo, bijna angstwekkend, maar Raffles stond daar vastberaden, hoog opgericht, en toen kwam een tweede pijl aansuizen, die Hadriane zelve op een streep na miste, en versplinterde op het brons van de deur.

Raffles begreep dat hij niet langer mocht aarzelen.

Het was hem nog onduidelijk hoe hij moest vluchten uit een paleis, dat den omvang had van een dorp en waar hij den weg niet kende, maar blijven zou zijn onherroepelijken dood beteekenen. Twee pijlen hadden gemist — de derde kon doeltreffen!

Hij spiedde scherp voor zich uit, en trok een van zijn beide revolvers, want niemand had er ook maar een oogenblik aan gedacht hem die

te ontnemen. Juist op dat oogenblik blonk de maan in het goud van een pijlpunt, die als een lichtende vonk schitterde. Raffles hief zijn revolver op en vuurde in die richting. Op een afstand van vijftig passen klonk een gedempte kreet, de vonk verdween, een lichaam stortte ter aarde.

De knal van het wapen, het rosse licht van de vuurstraal deed Hadriane bijna bezwijmen van angst. Het was dus werkelijk een bovennatuurlijk wezen, dat in staat was zijn vijanden op verren afstand, zonder pijl en boog te gebruiken, te vellen. Zij scheen te willen vluchten, maar een pijl vloog rakelings langs haar hoofd, en nagelde heur haarvlecht, dik als een pols, als het ware vast in het hout van de deurpost. Zij gilte, en nu leken wel van alle zijden slaven en dienaren te komen aansnellen, want Raffles hoorde van alle kanten schreden naderen. Hij had zich diep gebukt, en in die houding snelde hij voort naar de plek, dicht bij een der kleine bruggetjes, waar hij de vonk zoeven had zien schitteren. Hij zag een man geknield liggen, die juist opnieuw zijn boog spande om de koningin af te maken, en in het maanlicht herkende hij het gelaat van Kamen, die met twee helpers in hinderlaag had gelegen. De pijl had het koord nog niet verlaten, toen Raffles vuurde en de moordeenaar viel plat voorover op den grond, met een diepen zucht.

Het was op dat oogenblik dat Raffles voor het eerst een geluid hoorde dat hem met innige vreugde vervulde, hij kon er zich niet in vergissen — het was het snorren van de schroef der vliegmaschine! De Typhoon was dus hersteld, en zijn trouwe vrienden zochten hem thans om hem te komen redden.

Hij ijde naar de half bewustelooze Hadriane, rukte den pijl uit het hout, zoodat zij bevrijd was, en zeide op ernstigen toon:

„Nu moet ik gaan koningin Hadriane, een stem roept mij, waaraan ik geen weerstand mag bieden, gedenk mijner, en als het u mogelijk is — niet met al te slechte gedachten!”

Een oogenblik leunde zij slap tegen hem aan, klampte zich toen met een wild gebaar aan hem vast, keek hem aan met oogen die schenen te smeeken, en gleed zonder een geluid bewusteloos op den grond.

Ergens ging een deur open, en slaven kwamen toesnellen. Raffles was reeds over een van de kleine bruggen geijld, hurkte daar neder, aan den kant van het grasveld, en zag hoe de toegesnelde slavinnen hunne meesteres opnamen en behoedzaam wegdroegen.

Op dat oogenblik zette een verblindende gloed het geheele rasveld in dagheldere glans. Daarboven cirkelde de Typhoon, op een hoogte van nauwelijks honderd meter.

Raffles ijde het veld op, zeker dat hij zou worden gezien.

En dat moest wel zoo zijn, want de machine beschreef een scherpe boog, daalde, en streek neer met de sierlijkheid van een reusachtige

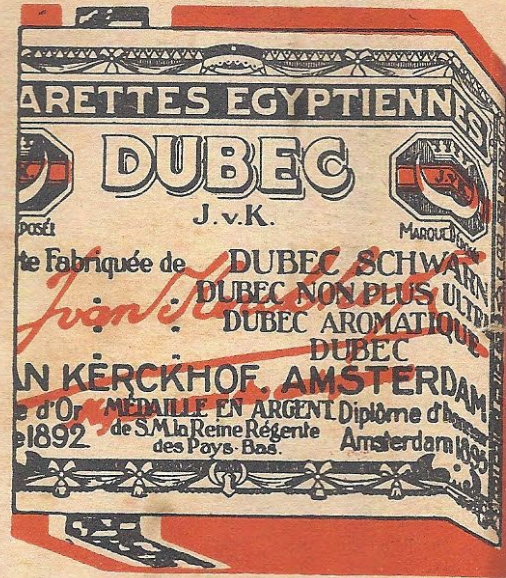
meeuw. Raffles gunde haar nauwelijks den tijd om uit te loopen, maar dook onder het draagvlak door, klampte zich aan de machine vast, heesch zich op, en nog terwijl hij door de opening kroop verhief het toestel zich, trots als een adelaar thans, en zweefde vrij in de azuren lucht, terwijl daarbeneden een gehuil van angst en bijgeloovige ontzetting opklonk naar de volle maan.

De volgende aflevering (Nr. 635) zal bevatten:

GOUD-EILAND.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885